

Παλλαϊκή άμυνα: ο δούρειος ίππος του μιλιταρισμού

Προφανώς, είναι αδύνατον μέσα σε δύο σελίδες να συμπιεστεί η παρουσίαση και η ανάλυση ενός σχεδίου που η εξουσία απεργάζεται πάνω από 12 χρόνια: την στρατιωτικοποίηση της ελληνικής κοινωνίας. Αν κάτι όμως είναι βέβαιο είναι ότι ο ελληνικός μιλιταρισμός κάθε άλλο παρά περιθωριακό συστατικό της κρατικής εξουσίας αποτελεί. Έτσι κι αλλιώς, η σύλληψη ενός αρνητή στρατεύσης και ενός αντιρρησία συνείδησης την εβδομάδα που πέρασε, δεν αφήνει περιθώρια για επανάπαυση.

σελ. 6-7

Ανυποταξία

Συλλήψεις αρνητών στράτευσης

“Κατάφεραν να με συλλάβουν μετά από χρόνια κοινωνικής πάλης ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας...”

Το βράδυ της Παρασκευής 24 Μάη, συλλήφθηκε ο ολικός αρνητής στράτευσης Γιάννης Μεριτζιώτης για ν' αφεθεί ελεύθερος την Δευτέρα. Δεν ήταν ο μόνος, καθώς την εβδομάδα που πέρασε, επιχειρήθηκε η σύλληψη ενός αντιρρησία συνείδησης, ενώ συλλάβαν έναν ακόμη. Είναι ξεκάθαρο ότι το κράτος επιχειρεί να κλείσει λογαριασμούς...

σελ. 8

Ιστορία

Χρονικό του Μάη '68

Το τελευταίο μέρος της προδημοσίευσης από το βιβλίο του Μιχ. Πρωτοψάλτη “Ο Γαλλικός Μάης του 1968 από την οπτική του 21ου αιώνα”

σελ. 11

Διεθνή

- Απεργίες στην Κορέα
- Συμπλοκές και μαζικές λεηλασίες στη Βραζιλία
- Ραδιενεργά ΜΑΤ στη Γερμανία
- Παγκόσμιος καπιταλισμός; Παγκόσμια Αντίσταση! (μέρος 2ο)

σελ. 9 και 10

Και όμως κινείται...

...αλλά τα εμπόδια είναι πολλά

Για πρώτη φορά μετά από καιρό, εικόνες βίαιης αντιπαράθεσης απεργών με τις “δυνάμεις της τάξης”. Και μάλιστα αλληπάλληλες. Μπορεί ο αριθμός των συγκρουόμενων να ήταν μικρός (50-100 εδώ, 50-100 εκεί), όμως η συμβολική σημασία είναι μεγάλη. Γιατί όταν η ενέργεια μιας μειοψηφίας καταλαμβάνει το φαντασιακό, μπορεί να εξαπλώνεται από μερικές δεκάδες σήμερα σε μερικές δεκάδες χιλιάδες αύριο... Και γι' αυτό ακριβώς οι καθεστωτικές δυνάμεις επιχειρούν να αποτελέσουν τμήμα αυτού του φαντασιακού, γι' αυτό ακριβώς βλέπουμε πρωτοκλασάτα στελέχη του ΚΚΕ και της “εσωκομματικής αντιπολίτευσης” του ΠΑΣΟΚ να σπρώχνονται στις πρώτες γραμμές. Για να αλώσουν εγκαίρως το φαντασιακό μιας προδιαγραφόμενης κοινωνικής έκρηξης, ώστε να μπορέσουν να την ελέγξουν αν και όταν ξεσπάσει. Φυσικά, ακολουθώντας τη δοκιμασμένη και αποδοτική τακτική του δίπορου, δεν παραλείπουν (διά τοματών άλλων φερεφώνων) να καταδικάζουν παράλληλα τις συμπλοκές. Και βέβαια, εκτός από το φαντασιακό κάθε κοινωνικής σύγκρουσης, υπάρχει και η εκλογίκευσή της, η ερμηνεία της. Σε αυτό τον τομέα, η εξουσία υπερασπίζεται τον εαυτό της με το να θέτει τη συζήτηση στο πεδίο του παραλόγου. Από τη μια μεριά, η κυβέρνηση παρουσιάζει τις πολιτικοοικονομικές επιλογές που διεκπεραιώνει, περίπου ως αναπόφευκτα φυσικά φαινόμενα. Έτσι, η παγκοσμιοποίηση δεν αποτελεί συγκεκριμένη και συνειδητή επιλογή ομάδων εξουσίας που διέπονται από συγκεκριμένες αρχές και κοσμοαντιλήψεις, αλλά είναι κάτι σαν τούς σεισμούς και την έλευση του εαρινού ηλιοστάσιου. Από την άλλη μεριά (που είναι η ίδια μεριά), η “εσωκομματική αντιπολίτευση” υποστηρίζει πως αυτή θα διεκπεραίωνε καλύτερα την αντιμετώπιση αυτών των αναπόδραστων φυσικών φαινομένων (με “κοινωνικότερη” και “διαυγέστερη” τακτική). Όσο για το παλιό-καλό ΚΚΕ (από την ίδια μεριά και αυτό), μας ανακοινώνει πως “διακυβεύεται η εθνική ανεξαρτησία”, αφού “η κυβέρνηση μας έχει ξεπουλήσει στους γερμανούς της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας” ή “υλοποιεί τις αποφάσεις των Βρυξελλών”. Και μέσα σ' όλα αυτά, παλιά προβλήματα που ακόμα δεν φαίνεται να ξεπεράστηκαν. Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο τομέα, για χρόνια διαχωρισμένοι από τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό, βασισμένοι στο όνειρο “της εξασφάλισης στο δημόσιο”, αναπαράγουν σε γενικές γραμμές το διαχωρισμό και στα πλαίσια του δημόσιου τομέα, για τον οποίο το καθόλου αναπόδραστο και ουδόλως φαινόμενο της φύσης Διεθνές Νομισματικό Ταμείο παρήγγειλε τη βραχυπρόθεσμη ιδιωτικοποίηση των δύο τρίτων του. Αλλά και όταν κάποιες κινητοποιήσεις συναντιούνται, δεν παράγεται μια σύνθεση, αλλά μια συνάντηση. Και η πλειοψηφία των εργαζόμενων στον ιδιωτικό τομέα, είτε χαμογελούν χαιρέκακα γιατί επιτέλους οι δημόσιοι υπάλληλοι “παθαίνουν αυτά που τους αξίζουν”, είτε είναι βέβαιοι πως ο ταξικός πόλεμος στερείται νοήματος και “τα πράγματα πάντα έτσι ήταν και ποιος θα τ' αλλάξει”, είτε απολαμβάνουν την πατρική αγκαλιά του κόμματος, που τώρα εκσυγχρονίστηκε και τους επιτρέπει και να το κριτικάρουν, είτε απλά αδιαφορούν. Και όταν ακόμα ξεπερνούν τα όρια της νομιμότητας, συνήθως λείπει η συνολική συνείδηση και η ελπίδα. Τα εμπόδια είναι πολλά. Όμως όλο και περισσότερες κοινωνικές εκρήξεις προδιαγράφονται. Αυτό που λείπει, είναι η απελευθέρωση από την κυριαρχία του παραλόγου, την αντεστραμμένη αλήθεια. Απελευθέρωση που τελικά, δεν είναι και τόσο δύσκολη... Αρκεί να ξεφύγουμε από τις αγκυλώσεις και την εσωστρέφεια, από τα δεσμά της ιδεολογίας...

Uber alles

"Για πρώτη φορά οι δημοσιογράφοι της Αθήνας αποκτούν έναν Κώδικα Επαγγελματικής Ηθικής και Κοινωνικής Ευθύνης (...) γιατί οι δημοσιογράφοι έχουν ανεπτυγμένο το αίσθημα της αξιοπρέπειας και της κοινωνικής ευθύνης..."

"Μετά το έτος 2000, ο έλεγχος όλων των μέσων ενημέρωσης θα έχει συγκεντρωθεί διεθνώς στα χέρια πέντε ή έξι συγκροτημάτων (...) εί-

ναι δυνατόν σήμερα να κατασκευαστούν ειδήσεις και συνειδήσεις για κάποιο θέμα μέσα σε λίγες ώρες..."

Το πρώτο απόσπασμα είναι από τον κώδικα των δημοσιογράφων, το δεύτερο από (καθεστωτικό) συνέδριο για τα ΜΜΕ στην Αθήνα. Επειδή πάντα υπάρχουν αυτοί που επιμένουν να μην καταλαβαίνουν.

★ **Η άμεση λήψη μέτρων για την εξασφάλιση του αντεθνικού φαινομένου...**

Αγγελιοφόρος, Σάββατο 23 Μάη, πρωτοσέλιδο. Το "αντεθνικό φαινόμενο" ήταν η νοηματοδότηση της λέξης Βούλγαρος ως «ο οπαδός ή παίκτης ομάδας της Θεσσαλονίκης» από λεξικό.

★ **...θα κληθούν να μας λύσουν το πρόβλημα οι μετανάστες...**

Ελευθεροτυπία, Παρασκευή 22 Μάη, Φ. Π. Πετραλιά, βουλευτής της ΝΔ, για το δημογραφικό πρόβλημα στο στρατό και στα ασφαλιστικά ταμεία, σε συνέδριο για την οικογένεια.

★ **Προηγήθηκε η απόφασή του για δημιουργία έφιππης αστυνομίας. Αλλη φαινή ιδέα του κ. Παπαταρούχα...**

Εξουσία, Δευτέρα 25 Μάη, ευφάνταστος δήμαρχος στο Δίδυμο τέταρτο ανέτρεξε τεράστια σημαία -και όχι μόνο...

★ **"Να ονειρευόμαστε, να περνάμε τα όνειρά μας από την σκέψη μας και να τα μετατρέπουμε σε δράση"**

Νέα, Παρασκευή 22 Μάη, δηλώσεις του κορυφαίου πυρηνικού επιστήμονα της Ινδίας, μετά τις πετυχημένες πυρηνικές δοκιμές.

★ **Σκέφτομαι γιατί δεν αυτοκτονώ...**

Νέα, Σάββατο 23 Μάη, Γ. Βέλτορας, πανεπιστημιακός και μυστικοσύμβουλος του Σημίτη.

Αφού δοκιμάστηκαν πάνω σ' ένα κομμάτι εξεγερμένης νεολαίας ήδη από το Πολυτεχνείο του '95, τα καινούργια δακτυλικά αντιμετωπίζουν την πορεία της ΓΣΕΕ. Σίγουρα βέβαια δεν είναι θέμα δακτυλίων. Μια πολιτική όξυνσης της καταστολής εφαρμόζεται εδώ και χρόνια, γίνεται όμως όλο και πιο εμφανής η ποιοτική αναβάθμισή της. Τα λάστιχα των αγροτών ήταν μια πρώτη ένδειξη, ο χημικός πόλεμος στο κέντρο της Αθήνας, μια συνέχεια. Και τα ολοένα και περισσότερα κρούσματα εμφάνισης ασφαλιστών σε συνελεύσεις και πορείες συνδικάτων, μια πρόγευση του μέλλοντος που έρχεται.

Η εμφάνιση της καταστολής σε τόσες πολλές εκφάνσεις της κοινωνικής ζωής, η χρήση της για τα πάντα, από εργαλείο άσκησης αντιμεταναστευτικής πολιτικής μέχρι αντιμετώπισης των εργατικών κινητοποιήσεων, τη φέρνει πολύ μακρύτερα από την καταστολή του αντιεξουσιαστικού χώρου. Το κράτος δοκιμάζει τις αντοχές του, και βοηθούμενο από τη σχετική χλιαρότητα των εργατικών αντιστάσεων, τα καταφέρνει μια χαρά. Προς το παρόν...

Ημερολόγιο καταστροφών

ΠΕΜΠΤΗ 21 ΜΑΗ

ΞΑΝΑΡΧΙΣΑΝ οι αερομαχίες στο Αιγαίο. Εξήντα ελληνικά και τουρκικά αεροπλάνα σε εμπλοκές μεταξύ τους.

ΕΚΘΕΣΗ του ΔΝΤ για την ελληνική οικονομία. Δίνει συγχαρητήρια για την οικονομική πολιτική, θεωρεί την αύξηση των μισθών μεγάλη και προειδοποιεί "ότι οι αγορές είναι αμείλικτες".

ΑΘΩΩΘΗΚΑΝ 43 αγρότες των Σερρών για τις αγροτικές κινητοποιήσεις του '94.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22 ΜΑΗ

ΠΟΡΕΙΑ εκπαιδευτικών σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Συμπλοκές μπροστά από τα γραφεία του ΠΑΣΟΚ στην Τρικούπη.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ μπροστά από την ΑΣΟΕΕ. Πέντε συλλήψεις.

ΤΟ ΑΠΘ δίνει άδεια για την παρουσία αστυνομίας στο πανεπιστήμιο.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ των υφυπουργών άμυνας βαλκανικών χωρών για τη συγκρότηση της δύναμης ταχείας επέμβασης. Ως παρατηρητές συμμετείχαν Σλοβενία, ΗΠΑ, ΝΑΤΟ και ΟΑΣΕ.

ΥΠΕΡΨΗΦΙΣΤΗΚΕ με δημοψήφισμα η ειρηνευτική συμφωνία για τη Βόρεια Ιρλανδία.

ΑΠΟΚΑΛΥΦΘΗΚΕ ότι κατά την μεταφορά πυρηνικών αποβλήτων πριν από 2 μήνες, 30.000 γερμανοί μπάτσες εκτέθηκαν σε ραδιενέργεια. Προστάτευαν το φορτίο από τις κινητοποιήσεις χιλιάδων διαδηλωτών.

ΣΑΒΒΑΤΟ 23 ΜΑΗ

Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ εγκαθιστά σύστημα ανάλυσης φωνής και ήχου. Έχουν ήδη εγκατασταθεί αυ-

τόματο σύστημα αναγνώρισης δακτυλικών αποτυπωμάτων και εργαστήριο ανάλυσης DNA.

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΜΑΗ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ του μηχανογραφικού της Ιονικής από αστυνομικές δυνάμεις. Συμπλοκές με απεργούς.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ -κυρίως ιταλοί- της ΝΑΤΟ ικής δύναμης στη Βοσνία είχαν οργανώσει δίκτυα εκπόρευσης μικρών κοριτσιών και εμπόριο ναρκωτικών. Ιταλοί στρατιώτες, μαζί με καναδούς, είχαν βιάσει και βασανίσει ανθρώπους και στη Σομαλία. Και πριν 3 χρόνια, ταξιδιωτική γραφεία στην Ιταλία οργάνωναν «σαφάρι», όπου οι συμμετέχοντες πυροβολούσαν άμαχο πληθυσμό στη Βοσνία.

ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΙΚΗ διαδήλωση στο Βελιγράδι.

ΑΝΟΔΟΣ της ακροδεξιάς στις βουλευτικές εκλογές της Ουγγαρίας.

ΔΕΥΤΕΡΑ 25 ΜΑΗ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ αφέθηκε ο ολικός αρνητής Γιάννης Μερτζιώτης. Είχε συλληφθεί την Παρασκευή. Διώξεις αντιρρησιών συνείδησης.

ΑΠΕΡΓΙΑ 200 αλβανών και ρουμάνων εργατών γης σε κοινότητα της Θεσσαλίας. Οι μετανάστες περιφρουρούν την απεργία, αποτρέποντας άλλους μετανάστες να καλύψουν τη δουλειά στα χωράφια. Διεκδίκηση ενός στοιχειώδους μεροκάματου.

Η ΕΘΝΙΚΗ Τράπεζα της Ελβετίας αρνείται ότι γνώριζε την προέλευση του ναζιστικού χρυσού που είχε αγοράσει από την Γερμανία στον Β παγκόσμιο πόλεμο (και ενισχύοντας το Γ Ράιχ με 2,5 δις \$, σε σημερινές τιμές). Ο χρυσός προερχόταν από θύματα

του Ολοκαυτώματος.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ στα σύνορα Γεωργίας-Αμπχαζίας. 35.000 πρόσφυγες.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ φοιτητών με «φρουρούς της επανάστασης» στην Τεχεράνη.

ΤΡΙΤΗ 26 ΜΑΗ

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ 10.000 αλβανών στην Πρίστινα. Αίρεται η αυτονομία των πανεπιστημίων στη Σερβία, διαδηλώσεις φοιτητών στο Βελιγράδι. Βίαιη καταστολή από την αστυνομία.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΕΝΗ επιχείρηση των αστυνομικών της Γαλλίας, της Γερμανίας, της Ιταλίας, του Βελγίου και της Ελβετίας για τη σύλληψη αλγερινών ισλαμιστών. 76 συλλήψεις.

ΣΥΜΠΛΟΚΕΣ παλαιστινίων και ισραηλινών αριστερών με την αστυνομία για την ανέγερση οικισμών στην Ιερουσαλήμ.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ της Επικρατείας έκρινε ότι οι ώρες των θρησκευτικών στο λύκειο είναι πολύ λίγες.

ΤΕΤΑΡΤΗ 27 ΜΑΗ

ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ πορείες συγκρούονται με την αστυνομία στην Αθήνα και στον Πειραιά. Παράνομη κηρύχθηκε η απεργία της Ιονικής.

ΓΕΝΙΚΗ απεργία στην Κορέα.

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ εξωτερικών του ΝΑΤΟ στο Λουξεμβούργο. Εξετάζουν την αποστολή στρατιωτικής δύναμης στα σύνορα Αλβανίας-Σερβίας.

ΠΕΜΠΤΗ 28 ΜΑΗ

ΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ πραγματοποιεί πυρηνικές δοκιμές. Γίνεται η 8η χώρα στον κόσμο που κατέχει βεβαιωμένα πυρηνικά όπλα.

Κάτοπτρα και αντικατοπτρισμοί

Το Μετρό στον Μύλο • Ο Μάης του '88 φοράει τη μαύρη κουκούλα των ζαπατίστας • Το περιοδικό ΜΕΤΡΟ διοργανώνει, την Τετάρτη 24 Ιουνίου, εκδήλωση-αναφορά στη ζαπατίστικη εξέγερση (...) παρουσίαση από δημοσιογράφους του ΜΕΤΡΟ της κατάστασης στην εξεγερμένη Τσιάπας του Μεξικού.

Οι Ζαπατίστας, τυλιγμένοι σε μια εύπεπτη συσκευασία από το Μετρό, πλασαρισμένοι σε περίοπτη θέση στο supermarket πολιτισμού που είναι ο Μύλος. Η αντίσταση ως προϊόν να εξαργυρώνεται σε προσωπικές καριέρες, image και πωλήσεις. Είναι σίγουρο ότι μπορούμε να γυρίσουμε ήσυχοι στα σπίτια μας: το Μετρό μαζί με την Ελευθεροτυπία αναλαμβάνουν να κρατήσουν τα χαρακώματα του αγώνα. Και μάλιστα τόσο πετυχημένα, ώστε ο λόγος της αντίστασης να διεκπεραιώνεται μέσα από ένα χώρο διαμεσολάβησης και εμπορευματοποίησης, όπως ο Μύλος στη Θεσσαλονίκη.

Ποια αντίληψη για τη ζωή χωράει σε μια τέτοια εκδήλωση; Το μόνο σίγουρο είναι πως τα μηνύματα της ζαπατίστικης εξέγερσης ακυρώνονται σε μια τέτοια εκδήλωση σε ένα τέτοιο χώρο. Και μένει μόνο το ρητορικό ερώτημα: κάποιοι είναι αφελείς ή συνένοχοι;

Δεν είναι η πρώτη φορά που τίθενται αυτά τα ζητήματα. Από τη μεταπολίτευση μέχρι σήμερα, πάντα υπήρχε ένα ισχυρό κομμάτι των ΜΜΕ που θα λεηλατούσε τους χώρους της (όποιου) αντίστασης, στελεχώνοντας τους μηχανισμούς της παραποίησης και του ψεύδους και πουλώντας, μετρημένη σε φύλλα κυκλοφορίας, την ελπίδα. Για τους νεαρούς/ρες επαναστάτες/τριες (ή «επαναστάτες/τριες»), η προοπτική της ένταξης σε κάποιο ΜΜΕ φάνταζε διπλά ελκυστική: προπαγάνδα για τις επαναστατικές ιδέες, εξασφάλιση απέναντι σε ένα άδηλο μέλλον. Ο Σχολιαστής (εξαιρώντας τον Ιό, που είναι ιδιότυπη περίπτωση) αποτελεί το πιο χαρακτηριστικό ιστορικό παραδειγμα. Είναι ακριβώς ότι συμβαίνει με τους συντάκτες του Πριν σήμερα. Και παραπέμπει στις εταιρείες και στις απόπειρες για πολιτική καριέρα των οικοδόγων.

Ζητήματα που κάθε άλλο παρά περιθωριακά είναι. Η διαπλοκή του προσωπικού με το πολιτικό, ξεπερνάει κατά πολύ τα συγκεκριμένα κάθε φορά πρόσωπα, μεταλλάσσεται σε πολιτικές διαμάχες ανάμεσα σε ομάδες, συλλογικότητες ή χώρους. Μαζί, βέβαια, με τα απαραίτητα ιδεολογήματα που εφευρίσκονταν κάθε φορά για να ερμηνεύσουν την πραγματικότητα σύμφωνα με τις προσωπικές φιλίες (ή αντιπαλότητες) του καθενός. Και σ' αυτές τις περιπτώσεις ανακαλύπτεις ότι είναι πολύ περισσότεροι απ' όσους νόμιζες, αυτοί που έχουν περάσει ήδη στην απέναντι όχθη. Μεταμορφώνοντας την πολιτική τους δράση σε θεσμική ένταξη, πιστεύοντας ότι ξεγέλασαν την εξουσία και πλασάρωντας τις προσωπικές τους επιλογές για κινηματική δράση.

Ήρθε η ώρα να ξεμπερδεύουμε. Όχι απλά με πρόσωπα, αλλά πολύ περισσότερο με τα μέσα και την ισχύ τους...

M.K.

Εκδηλώσεις...

• Σήμερα, Σάββατο 30 Μαΐου, στο Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αγίας Παρασκευής (Μεταξά 17, πίσω από τη διασταύρωση Γαρυττού-Χαλανδρίου) θα πραγματοποιηθεί προβολή της ταινίας "Στιγμιότυπα".

• Αύριο, Κυριακή 31 Μαΐου, στο αυτοδιαχειριζόμενο "κτίριο Πάτμου και Καραβία", από τις 5 το απόγευμα και μετά, θα πραγματοποιηθεί εκδήλωση-γυνωριμίας με τους μετανάστες και τους πρόσφυγες της περιοχής (συζήτηση, προβολή ταινίας, χοροί, τραγούδια και φαγητά από διάφορες χώρες, έκθεση αντιρατσιστικών σκίτσων κλπ). Η εκδήλωση διοργανώνεται από τον "Σύνδεσμο για την Ποιότητα Ζωής στα Πατήσια".

Εκδόσεις...

• Κυκλοφόρησε το 11 φύλλο (Μάης 1998) της 3ης Γενιάς, "Εμμηνης Εφημερίδας του Δρόμου".

• "Μ.Μ.Ε.", (Μαύρα Μεσάνυχτα Έχουμε,) Δελτίο Πληροφόρησης, Φύλλο 12ο, 25-31 Μάη 1998, Θεσσαλονίκη.

ΕΤΟΣ 4ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 135

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΛΩΜΟΥ 17-19
Τα γραφεία είναι ανοιχτά
κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 38.43.950
e-mail: alfanarc@compulink.gr
http://www.geocities.com/
CapitolHill/Lobby/4002
ΓΙΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Κοινωνικό Πολιτιστικό Κέντρο Αιγίου

Μέσα στην κοινωνία της διαρκούς αλλοτρίωσης, της πολιτιστικής ισοπέδωσης, της αδιαφορίας για το περιβάλλον και της αβεβαιότητας, προβλήματα όπως η ανεργία, η μόλυνση του περιβάλλοντος, οι ανθρώπινες σχέσεις, η εμπορευματοποίηση και εκμετάλλευση των αναγκών μας, η ανάγκη για ελεύθερη έκφραση και επικοινωνία καθώς και η περιθωριοποίηση όλο και μεγαλύτερων τμημάτων της κοινωνίας, μας απασχολούν όλους.

Υπό τη σκιά όλων αυτών αποφασίσαμε τη δημιουργία μιας κίνησης με την ονομασία **Κοινωνικό Πολιτιστικό Κέντρο Αιγίου**, που σαν στόχους έχει:

- Τη δημιουργία ενός χώρου συνεύρεσης και ελεύθερης επικοινωνίας. Ο χώρος αυτός θα περιλαμβάνει καφενείο, δανειστική βιβλιοθήκη και προβολής ταινιών και οσάπες.
- Τη διοργάνωση συναυλιών, εκθέσεων, πάρτι, προβολές ταινιών, εκδρομών και άλλων εκδηλώσεων.
- Την παρέμβαση στα κοινωνικά θέματα τόσο σε τοπικό επίπεδο όσο και σε ευρύτερο επίπεδο.
- Τη δημιουργία ενός δικτύου αλληλεγγύης και σύνδεσης με άλλες ομάδες και συλλόγους με κοινούς στόχους.

Το Κ.Π.Κ.Α. είναι μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα και μπορούν να συμμετάσχουν όλοι ισότιμα στις λειτουργίες του αρκεί οι απόψεις τους να μην εκφράζουν: βία από άνθρωπο σε άνθρωπο κι από άνθρωπο στη φύση, ρατσισμό κι εκμετάλλευση. Το Κ.Π.Κ.Α. δεν έχει σχέση με κόμματα. Όλες οι αποφάσεις παίρνονται μέσα από γενικές συνελεύσεις. Απευθυνόμαστε σε όλους και όλες που δεν βολεύονται στους τέσσερις τοίχους της ιδιότητας, που έχουν ανησυχίες και πιστεύουν ότι μέσα από τη συλλογικότητα και την υπευθυνότητα μπορούμε να αναδιοργανώσουμε την καθημερινότητά μας. Καλούμε λοιπόν όλους και όλες να συμμετέχουν στη δημιουργία και τις εκδηλώσεις του ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΑΙΓΙΟΥ για να έχει αυτή η προσπάθεια παρόν και μέλλον.

(αυτή τη στιγμή τα παιδιά από το Αίγιο βρίσκονται στο στάδιο αναζήτησης χώρου, ενώ ήδη έχουν κάνει τις πρώτες τους εκδηλώσεις παράλληλα με την έκδοση του περιοδικού τους -φωτοτυπημένο 16σέλιδο)

Από το εκδοτικό σημείωμα του περιοδικού ΠΕΡΑΣΜΑ:

"Όταν στις αρχές του 1997 είχαμε αποφασίσει τη δημιουργία του ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΑΙΓΙΟΥ ένας από τους στόχους μας ήταν και η έκδοση ενός εντύπου όπου μέσα από τις σελίδες του θα αρθρώνονταν ένας διαφορετικός λόγος και θα δινόταν η ευκαιρία σε κάποιους να εκφράσουν τις απόψεις τους. Και να λοιπόν που ένα χρόνο μετά, ένα χρόνο κατά τον οποίο κάποιος έφυγαν και κάποιος άλλοι ήρθαν να προστεθούν στο Κ.Π.Κ.Α., το ΠΕΡΑΣΜΑ είναι γεγονός. Όμως τι θέση μπορεί να έχει ένα επαγγελματικό έντυπο στη σημερινή εποχή και σε ποιους απευθύνεται τη στιγμή που καθημερινά βομβαρδιζόμαστε από λογίων λογίων πληροφορίες και μηνύματα τόσο απ' τον ηλεκτρονικό όσο και απ' το γραπτό τύπο;

Τι έχει να προσφέρει στους αναγνώστες/τριες καθώς οι συντάκτες του ούτε δημοσιογράφοι είναι, ούτε ειδικοί σε θέματα πληροφόρησης και ενημέρωσης; Και ακριβώς εδώ έγκειται η διαφορά μας: εμείς δεν είμαστε οι αυθεντίες της ενημέρωσης και ούτε θέλουμε να είμαστε. Δεν κατέχουμε τη γνώση ούτε την αλήθεια για να τη μεταφέρουμε και στους άλλους. Το ΠΕΡΑΣΜΑ ψάχνει, πασχίζει να βρει δρόμους αδιάβατους και καλεί όσους και όσες έχουν να προτάξουν ένα διαφορετικό λόγο, όσους έχουν να πουν και να γράψουν κάτι (ένα ποίημα, ένα άρθρο, μια κριτική, μια πρόταση) να το κάνουν μέσα από τις σελίδες του. Δημοσιεύονται όλα τα κείμενα και οι απόψεις που είναι ενυπόγραφα και δεν εκφράζουν ρατσισμό, βία, εκμετάλλευση ή καταπίεση. Οι απόψεις των συνηχτών δεν εκφράζουν κατ' ανάγκη το σύνολο του Κ.Π.Κ.Α. αλλά όπως λέει και ο Ηράκλειτος: "Εκ των διαφερόντων κάλλιστην αρμονία" (από τη διαφορά γεννιέται η πιο όμορφη αρμονία). Το ΠΕΡΑΣΜΑ θέλει και πρέπει να είναι δηκτικό, αιρετικό, σοβαρό και χιουμοριστικό και προπάντων μια μορφή ελεύθερης έκφρασης.

Όσοι έχουν κείμενα προς δημοσίευση μπορούν να τα στέλνουν στην Τ.Θ. 95 - 251 00 Αίγιο. Επίσης, μπορείτε καταθέτοντας 1500 δρχ στο λογαριασμό 027/14759-00010/49 της τράπεζας Εργασίας, να έχετε για έξι μήνες το περιοδικό σπίτι σας".

(Το ΠΕΡΑΣΜΑ κυκλοφόρησε το πρώτο τεύχος το Μάρτη και το δεύτερο το Μάη του 1998)

αλληλογραφία

Λάβαμε στην ταχυδρομική θυρίδα του Άλφα στην Αθήνα ένα εκτενές γράμμα σχετικά με τις κινητοποιήσεις για την Βίλλα Βαρβάρα, που περιέχει επίσης κάποιες απόψεις σχετικά με την κατάληψη, οι οποίες μάλλον θα μπορούσαν να αφορούν και γενικότερα το χώρο. Δημοσιεύουμε εκείνο το τμήμα του γράμματος το οποίο, αν δεν κάνουμε λάθος, ήταν επιθυμία του αποστολέα του να δημοσιευτεί (το υπόλοιπο είχε χαρακτήρα "εσωτερικού" κειμένου).

(...)Εδώ αρχίζει και η ουσία του γράμματος. Σε κάποια φάση στην πορεία, ενώ υπήρχε παλμός, ακούστηκε ένα σύνθημα "έξω οι μπάτσες από το σπίτι μας" ή κάτι τέτοιο, ξαφνικά οι περισσότεροι κόμπιασαν, ειδικά στο "σπίτι μας". Κανέναν δεν παραξένεψε αυτό; Εμείς θέλαμε να μπορούμε μέσα, αλλά η κεφαλή της πορείας δεν ήθελε, και έτσι δεν μπήκαμε μέσα. Στη συνέλευση στα πανεπιστήμια υπήρχε κόσμος αρκετός που καθόταν έξω απ' το κτίριο όπου θα γινόταν η συζήτηση, χωρίς πολύ διάθεση για κουβέντα. Σε κάποια στιγμή ένας από τους οργανωτές είπε "Η συνέλευση θα γίνει" τονίζοντας τις λέξεις σε ένα ύφος διαταγής ή αλλιώς, θα γίνει θέλετε δεν θέλετε, με ή χωρίς εσάς. Στη συζήτηση-παρωδία μετά τη συναυλία, μέσα στο κτίριο της κατάληψης, οι μόνοι που συζητούσαν ήταν οι πρώην καταληψίες και κάποιοι μάλλον πολύ γνωστοί τους. Οι περισσότεροι καθόμασταν και παρακολουθούσαμε αδιάφοροι ή δεν παρακολουθούσαμε καθόλου. Πάλι κανένας δεν παραξενεύτηκε.

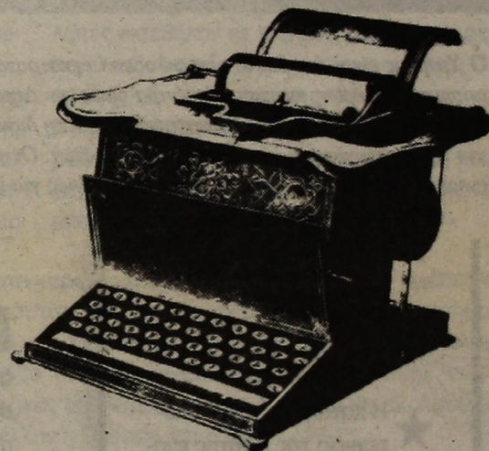
Πάντα σε όλη την πορεία της κατάληψης, τουλάχιστον όσο αφορά εμένα, υπήρχε μια σχέση πομπου-δέκτη. Αυτοί, κάνουν τις διάφορες εκδηλώσεις κι εμείς παρακολουθούσαμε. Υπήρχε μια συμπάθεια για την όλη φάση για διάφορους λόγους αλλά ποτέ δεν ένιωσα ότι ήταν το σπίτι μου και το ίδιο ισχύει για πάρα πολλούς ακόμα νομίζω. Παρ' όλο που η κατάληψη είχε κοινωνικό χαρακτήρα πάντα λειτουργούσε σαν μια κλειστή ομάδα, ίσως μερικές φορές σαν μια ελίτ. Και αυτό φάνηκε και στις προσπάθειες για την ανακατάληψή της. Πραγματικά αναρρωτιέμαι αν χωρούσαμε εμείς στα σχέδιά τους και σαν τι. Πώς φαντάζονταν την ανακατάληψη; Ότι θα συγκρουόμασταν εμείς με την αστυνομία, ότι θα νικούσαμε το κατεστημένο και τελικά θα τους δίνουμε πίσω το σπίτι τους; Εμείς τί ήμασταν τελικά, οι κομπάρσοι του έργου;

Κάθισαν να σκεφτούν ότι μετά την ανακατάληψη ίσως να είχε άλλους ενοίκους το κτίριο; Πώς θα γινόταν η ανακατάληψη; Το να μπαίναμε μέσα δεν έφτανε, έπρεπε να μείνουμε μέσα. Και φυσικά την κατάληψη δεν θα την κρατούσαμε αν χτίζαμε τους τοίχους, αλλά με τη συνεχή παρουσία μας. Με βάρδιες, πάντα έτοιμοι να ξανακαταλάβουμε το κτίριο αν έμπαινε η αστυνομία. Αν τελικά γινόταν όλα αυτά, οι "οργανωτές", η "κεφαλή της πορείας", οι πρώην καταληψίες, τί θά 'λεγαν τελικά σε όλο αυτό τον κόσμο; Ευχαριστούμε που τρέξατε για μας, θα σας θυμόμαστε, μπορείτε να πηγαίνετε τώρα; Σκέφτηκαν ότι αυτοί οι ίδιοι έτυχε να είναι στην κατάληψη; Ότι ήταν προσωρινοί; Ότι κάποιοι άλλοι θα πέρναν αύριο τη θέση τους; Ότι η Βαρβάρα είναι κάτι ζωντανό που συνεχώς αλλάζει ή μήπως νοιώθουν ότι αυτοί ήταν η ψυχή της κατάληψης και μετά απ' αυτούς το χάος; Δε θέλω σε καμιά περίπτωση να τους κατηγορήσω προσωπικά, τα ίδια θα μπορούσε να κάνει οποιοσδήποτε στη θέση τους, άλλωστε περισσότερο φταίξιμο στον εαυτό μου ρίχνω και σε άλλους που ακολουθούμε σαν πρόβατα, απλά ψάχνω να βρω τί έφταιξε. Η ουσία πάντως είναι ότι δεν μας άφησαν ή δεν προσπαθήσαμε να έχουμε μερίδιο από την κατάληψη. Αυτά σκεφτόμουν γυρνώντας σπίτι χθες βράδυ, περπατώντας στη βροχή στους άδειους δρόμους της Άνω Πόλης και στις Δυτικές Συνοικίες αργότερα. Κρίμα που έπρεπε να χαθεί η Βαρβάρα για να τα καταλάβω όλα αυτά.

Έτσι λοιπόν είδα εγώ, κάποιος που δεν είναι στον χώρο, τα πράγματα. Μπορεί να έχω δίκιο, μπορεί και όχι. Αν σας ενδιαφέρουν όλα αυτά, έχει καλώς, αν όχι... Άλλωστε, ίσως απλά να μην ξέρω τι μου γίνεται. Χθες βράδυ έλεγα να περάσω το πρωί μια βόλτα απ' τη Βαρβάρα να δω τι παίζεται. Η ώρα είναι τέσσερις παρά το απόγευμα και ακόμα δεν πήγα. Ίσως πάω, θα δούμε...

Νίκος, Άνω Ηλιούπολη, Δυτική Θεσσαλονίκη

Φίλε Νίκο, αυτή η απάντηση στο γράμμα σου γράφεται από ένα μέλος της συντακτικής συνέλευσης του Άλφα της Θεσσαλονίκης που βρισκόταν σε αυτό που αποκαλείς "κεφαλή της πορείας". Ολόκληρο το γράμμα σου δόθηκε και στα παιδιά από την Βαρβάρα, με τους οποίους πιθανώς θα μπορούσες να βρεθείς στις συναντήσεις της Συνέλευσης για τη Συνέχιση των Καταλήψεων για να συζητήσεις για τα προβλήματα που γράφεις (προβλή-

ματα που μάλλον θα μπορούσαν να απευθύνονται και στο "χώρο" συνολικότερα και που τα αισθάνονται και αρκετοί άλλοι). Όπως επίσης αρκετοί είναι αυτοί που αισθάνονται την αγανάκτησή σου, σε ότι αφορά την μη-ανακατάληψη της Βίλλα Βαρβάρα. Ωστόσο το συμπέρασμά σου πως "η κεφαλή της πορείας δεν ήθελε να μπούμε μέσα" είναι αυθαίρετο, αν και μπορεί να φαίνεται λογικό. Την ημέρα πριν την πραγματοποίηση της πορείας, τέθηκε ως προϋπόθεση για έναν οργανωμένο συγκρουσιακό χαρακτήρα της πορείας η συγκεκριμένη δέσμευση ατόμων για τις πρώτες γραμμές (που θα συγκρούονταν) καθώς και για τις πλευρικές και πίσω αλυσίδες. Σε περίπτωση που αυτό αποφασίζονταν, θα ενημερώνονταν ο κόσμος στη συγκέντρωση στην Καμάρα για να αποφασίσει αν θα ακολουθούσε ή όχι την πορεία. Επειδή δεν υπήρξε επαρκής δέσμευση, η οργανωμένη σύγκρουση απορίφθηκε και αφέθηκε ανοιχτό το ενδεχόμενο μιας αυθόρμητης. Όπως γράφεις στο τμήμα του κειμένου σου του οποίου τη δημοσίευση δεν επιθυμούσες, "...φτάνουμε μπροστά στην πλατεία Κουλέ-Καφέ, όπως ήταν αυτονόητο ότι θα γινόταν. Σε κάποια φάση, η κεφαλή της πορείας πετάχτηκε ξαφνικά μπροστά προς το κτίριο και τους μπάτσους και πολλοί δίστασαν να προχωρήσουν. Εγώ ήμουν στη μέση περίπου της πορείας και είδα και άλλους απ' το τέλος να προσπαθούν σαν κι εμένα να περάσουν ανάμεσα απ' το κόσμο και να φτάσουν μπροστά". Επειδή ακριβώς πολλοί δίστασαν να προχωρήσουν (και αρκετοί έδειξαν τη διάθεση να φύγουν) η "κεφαλή της πορείας" σταμάτησε για να εξακριβωθούν οι διαθέσεις του κόσμου, επειδή ακριβώς δεν υπήρχε καμμία διάθεση να αντιμετωπιστεί κανένας ως "κομπάρσος του έργου" ή "πρόβατο".

N.N.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ: ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635). ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ "ΝΑΥΤΙΛΟΣ". ΕΠΙΣΗΣ, ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μ.μ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

ΥΜΗΤΤΟΣ

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΧΑΘΕΙ!

Εδώ και σαράντα μέρες έχει εγκατασταθεί εργοτάξιο στην περιοχή του Παπάγου στον Υμηττό για τη διάνοιξη της περιφερειακής Υμηττού. Τη στιγμή που στην άλλη πλευρά του σχεδιαζόμενου δρόμου στα Γλυκά Νερά, τα έργα, έχουν σταματήσει έπειτα από αντιδράσεις ορισμένων κατοίκων και του δήμου, λίγα μέτρα από τις πυρηνικές εγκαταστάσεις του ερευνητικού κέντρου «Δημόκριτος» άρχισαν εδώ και δέκα μέρες να κόβονται τα πρώτα δέντρα και, παρά τις διάφορες απόπειρες για το σταμάτημά τους, οι εργασίες συνεχίζονται.

Ο Υμηττός είναι ένα βουνό που φιλοξενεί εγκαταστάσεις του στρατού, νεκροταφεία, νταμάρια, γκαράζ απορριματοφόρων, ερευνητικά κέντρα όπως του Δημόκριτου και του υπουργείου Γεωργίας. Μεθοδεύεται τώρα να συνεχιστεί η καταστροφή του με τη διάνοιξη της περιφερειακής που θεωρείται απαραίτητη για τη λειτουργία του αεροδρομίου των Σπάτων. Οι ανοιχτές συνελεύσεις των κατοίκων και οι δυναμικές ενέργειες αντίστασης είναι ο ομοναδικός τρόπος για να εμποδιστεί η καταστροφή.

Παράνομη, καθώς το ΥΠΕ-ΧΩΔΕ αρνείται να ενημερώσει το Δήμο αν υπάρχει πρωτόκολλο εγκατάστασης εργολάβου, αντισυνταγματική, γιατί δεν έχουν ακόμα εκδοθεί τα σχετικά προεδρικά διατάγματα, ξανάρχισε ύπουλα και προκλητικά η χάραξη της περιφερειακής Λεωφόρου Υμηττού, τη στιγμή που επιτροπή της Ευρωπαϊκής Ένωσης έφτανε στην Αθήνα για να εξετάσει καταγγελίες περιβαλλοντικού χαρακτήρα που αφορούν στην οδό Σταυρού-Ελευσίνας-Σπάτων. Ούτε καν εντολή αναστολής των έργων έχει δοθεί, ενώ η εκδίκαση της υπόθεσης των ασφαλιστικών μέτρων ορίστηκε για τις 8 Ιουλίου.

Την ύστατη ώρα προωθούνται

α) νομικές ενέργειες που καθυστερούν το έργο (παραιομπή στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, ασφαλιστικά μέτρα κλπ), αλλά αυτό δεν φτάνει γιατί υπάρχουν λίγες πιθανότητες να κερδηθεί έτσι η μάχη.

β) επαφή και κάλεσμα των ΜΜΕ, πράγμα αντιφατικό γιατί οι ιδιοκτήτες των περισσότε-

ρων καναλιών και σταθμών έχουν άμεσα συμφέροντα από τα έργα..

Σημαντικότερο και αποτελεσματικότερο όλων είναι η ενεργός κινητοποίηση όλων των πολιτών του προαστείου για το σταμάτημα των έργων, για το σταμάτημα της καταστροφής.

Σίγουρα η πόλη δεν ζει τις καλύτερες μέρες της. Συμφέροντα οικονομικά που δεν λογαριάζουν τις ανάγκες των πολιτών της θέλουν την πόλη μια περιοχή για υπηρεσίες και για κατανάλωση. Αρπάζουν όσους δημόσιους χώρους έχουν απομείνουν και χτίζουν μεγαθήρια. Κάνουν την πόλη απροσπέλαστη με τα πόδια, ισοπεδώνουν κάθε μορφή επικοινωνίας. Και τώρα πάλι, στο βωμό του κέρδους της ανάπτυξης όπως εκκείνοι την εννοούν- καταστρέφουν ένα από τα λίγα δάση της Αττικής, «ανεβάζοντας» την πόλη στο βουνό και κατακερματίζοντας τον κοινωνικό ιστό της.

Στις σύγχρονες συνθήκες μάλιστα αυτές οι δυνάμεις (της

αγοράς) υπερβαίνουν τοπικές και κρατικές αρχές προωθώντας τα σχέδιά τους πέρα από κάθε κοινωνικό έλεγχο.

Σ' αυτό το διαμορφωμένο τοπίο οι δυνατότητες αντίστασης και δράσης είναι δύσκολες. Πρέπει όμως να τις οροθετήσουμε, να βρούμε ό,τι αντιστέκεται ακόμη, να τις δυναμώσουμε, να βρούμε νέους τρόπους συμμετοχής και οργάνωσης.

Να πλαισιώσουμε την ήδη προγραμματισμένη εκδήλωση της επιτροπής αγώνα (5 Ιουνίου) και να συμμετάσχουμε στις ανοιχτές συνελεύσεις της.

Γιατί μέσω των ανοιχτών συνελεύσεων υπάρχει συνεχής ενημέρωση, συναποφασίζονται νέοι τρόποι δράσης και αντίστασης για άμεσες κινητοποιήσεις.

Να πιστέψουμε ξανά ότι η πόλη δεν χάθηκε, ότι έχουμε λόγο γι' αυτήν όσο κι αν προσπαθούν να μας πείσουν για το αντίθετο.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

ΑΠΘ: ΤΟ ΑΣΥΛΟ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ

Α.Π.Θ. Στη νέα εικόνα του «σύγχρονου» πανεπιστημίου δεν χωράνε πάγκοι μικροπωλητών, κινητοποιήσεις

★ Η κατάληψη στο Πολυτεχνείο της Κρήτης ενάντια στην λειτουργία των Προγραμμάτων Σπουδών Επιλογής (ΠΣΕ) συνεχίζεται για 98 μέρες. Σύμφωνα με ανακοίνωση των φοιτητών του κατελημμένου ιδρύματος οι προσπάθειες τρομοκράτησής τους συνεχίζονται κι αυτές. Μετά το σοβαρότατο τραυματισμό ενός φοιτητή από τον τραμπούκο εργολάβο Λιμογιάννη, στις 14/3/98, οι προκλήσεις δεν σταμάτησαν. «Στις 19/5/98 ο Αντώνης Σταμαθίουδάκης, βοηθός του πρύτανη Σωτηρόπουλου, απέδειξε ότι αξία εκπληρώνει τις δουλειές που αναλαμβάνει από το αφεντικό του. Όταν λοιπόν φοιτητής τον φωτογράφησε να σπάει πόρτες σε κατελημμένο κτίριο του πολυτεχνείου αυτός έκρινε σκόπιμο να του σπάσει τη μηχανή και να τον γρονθοκοπήσει τραυματίζοντάς τον.»

★ Ελεύθεροι αφέθηκαν τελικά με περιοριστικούς όρους (και εγγύηση 300.000 δρχ. ο ένας), οι πέντε συλληφθέντες των επεισοδίων γύρω από την ΑΣΟΕΕ το βράδυ της προηγούμενης Παρασκευής.

Πριν δύο περίπου μήνες εμφανίστηκαν κάποια δημοσιεύματα, κυρίως στον τύπο της Θεσσαλονίκης, που έκαναν λόγο για ενδεχόμενη άρση υπό όρους του ασύλου στο Α.Π.Θ.

Εκείνες τις ημέρες είχε εξαπολυθεί ένας ακόμη βομβαρδισμός από τα media. Ληστείες, κλοπές, δολοφονίες, ξεκαθαρίσματα συμμοριών για ναρκωτικά στα «παράθυρα» των ειδήσεων και των talk show, που εναλλάσσονταν με πλάνα ζωντανών συνδέσεων, από φοβισμένους κατοίκους πόλεων και χωριών. Κοινός παρονομαστής όλων αυτών οι ξένοι που αναγορεύτηκαν στον υπ' αριθμό 1 δημόσιο κίνδυνο για την ελληνική κοινωνία...

Η έξαρση της εγκληματικότητας αποδόθηκε για μια ακόμη φορά στους ξένους. Ξεκίνησε μια περίοδος κυνηγιού για πάσης σύσεως αλλοδαπούς, κυρίως Αλβανούς που αποτέλεσαν μάλιστα και επικηρυγμένο είδος σε κάποιες περιοχές της ελληνικής επαρχίας. Αποτέλεσμα: εξάπλωση υστερίας στον πληθυσμό, πιέσεις να ληφθούν μέτρα για την αντιμετώπιση της εγκληματικότητας.

Το κλίμα αυτό, όπως ήταν φυσικό, πέρασε και τις πύλες του Α.Π.Θ.. Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με την εύρεση του πτώματος ενός νεαρού τοξικομανούς, κοντά στη Θεολογική σχολή, στις αρχές Μαρτίου οδήγησαν σε δηλώσεις του πρύτανη, Μιχάλη Παπαδόπουλου, για τη σχέση αλλοδαπών και εγκληματικότητας στο χώρο του Α.Π.Θ..

Στις δηλώσεις αυτές παρουσιάστηκε η εικόνα του πανεπιστημίου ως άντρου εγκληματιών, που σε καμία περίπτωση τα μέτρα που έχουν ληφθεί από τις πανεπιστημιακές αρχές μέχρι σήμερα για την αστυνόμευση του χώρου δεν μπορούν να αποδώσουν. Τα δημοσιεύματα με τις δηλώσεις αυτές, οδήγησαν τον προϊστάμενο της ει-

σαγγελίας πρωτοδικών Θεσσαλονίκης, Χαράλαμπο Βουρλιώτη, να διατάξει προκαταρκτική εξέταση για το θέμα.

Και ενώ δεν φαινόταν να υπάρχει καμιά εξέλιξη, την προηγούμενη εβδομάδα, σε σύσκεψη μεταξύ του πρύτανη, του προϊσταμένου της εισαγγελίας, του διευθυντή ασφαλείας, καθηγητή της νομικής και του εισαγγελέα που διενεργεί την έρευνα, συμφωνήθηκε η λήψη μέτρων αστυνόμευσης των πανεπιστημιακών χώρων. Ποια θα είναι όμως αυτά τα μέτρα δεν το ανακοίνωσαν. Στη σύσκεψη αυτή ο ένοχος βρέθηκε. Ήταν το πανεπιστημιακό άσυλο που όχι μόνο παρέχει ασυλία ιδεών αλλά και... εγκληματιών.

Η αλήθεια είναι πως το πανεπιστημιακό άσυλο βρέθηκε πολλές φορές πολλές φορές στο στόχαστρο ακόμη και στο πρόσφατο παρελθόν από επίσημα χείλη. Αυτού του είδους οι επιθέσεις όμως ήταν αποκάλυπτες και συνάντησαν μικρή μεν αλλά ικανή αντίσταση. Ιδίως μετά το Νοέμβριο του '95, οι πρυτανικές αρχές είναι πολύ προσεκτικές και σαφώς αποφεύγουν τέτοιου είδους κινήσεις γιατί δεν θέλουν να χρεωθούν το πολιτικό κόστος που συνεπάγονται.

Στο Α.Π.Θ. όμως τα πράγματα αυτή τη φορά είναι διαφορετικά. Οι πρυτανικές αρχές αν και συζητήσαν το θέμα σε προηγούμενες συνεδριάσεις της συγκλήτου, δήλωσαν αδυναμία υπεράσπισης των πανεπιστημιακών χώρων από το «κύμα της εγκληματικότητας», ανοίγοντας το δρόμο για άμεση παρέμβαση στις αρχές ασφαλείας, απομακρύνοντας παράλληλα και την πολιτική ευθύνη που προκύπτει από την ενδεχόμενη άρση του πανεπιστημιακού ασύλου.

Ήδη εδώ και καιρό είναι δεδομένη η διάθεση για «εκσυγχρονισμό» και «εξυγίανση» στο

φοιτητών ενάντια στη δημιουργία επιχειρηματικών πανεπιστημίων, καταλήψεις, εκδηλώσεις «εξωφοιτητικών». Χωράνε όμως ιδιωτικοποιήσεις στη φοιτητική λέσχη και στις φοιτητικές εστίες, όπως επίσης χωράει και ένας αυταρχικός εσωτερικός κανονισμός λειτουργίας.

Σίγουρα η αποστειρωμένη εικόνα που κάποιοι έχουν οραματιστεί (και όχι μόνο για το πανεπιστήμιο) δεν στοιχειώνεται από την έννοια του ασύλου. Με την έννοια όχι του συνόρου από την υπόλοιπη κοινωνία αλλά με τη συμβολική έννοια της οριοθέτησης μιας ζώνης ελεύθερης διακίνησης ιδεών και απόψεων. Μιας ζώνης όπου αναπτύχθηκαν κινήματα που απλώθηκαν πέρα απ' αυτή, φιλοξενήθηκαν και δόθηκαν μέσα α' αυτή κοινωνικοί αγώνες. γιατί το πανεπιστημιακό άσυλο δεν ανήκε ποτέ μόνο στην πανεπιστημιακή κοινότητα, απλά ανήκε και σ' αυτήν ως ένα κομμάτι του φυσικού κατόχου της: της κοινωνίας.

Το άσυλο, όπως διαβεβαιώνουν, δεν θα μπορεί να αρθεί παρά μόνο για την αντιμετώπιση εγκλημάτων, και η ασυλία που θα εξασφαλίσει την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών, θα υπάρχει. Βέβαια, το πώς θα γίνεται ο διαχωρισμός των «ιδεών» που χρήζουν ασυλίας απ' αυτές που τη στερούνται δε γνωστοποιήθηκε. Ο κίνδυνος όμως να υπάρξει για μια ακόμη φορά ταύτιση ιδέας-εγκλήματος είναι ορατός, αν δεν υπάρξουν αντιδράσεις, κατ' αρχήν τουλάχιστον απ' τον φοιτητικό χώρο.

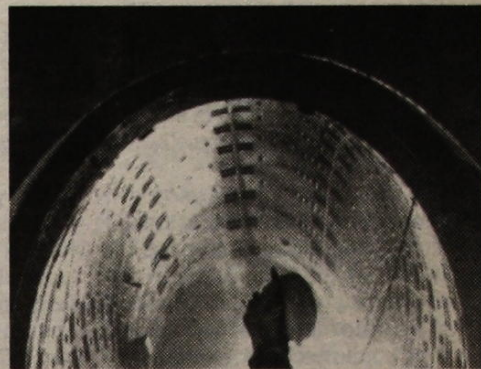
Ε.Κ.Ψ.

Περί ελπίδας, οργής και πράξης...

Την περασμένη Τετάρτη, ημέρα κατά την οποία Γ.Σ.Ε.Ε. και Α.Δ.Ε.Δ.Υ. είχαν κηρύξει 24ωρη απεργία, γίναμε θεατές ή και μάρτυρες σφοδρών ομολογουμένως επεισοδίων ανάμεσα σε απεργούς και τις δυνάμεις καταστολής. Οι συγκρούσεις αν και δεν γενικεύθηκαν, ωστόσο έδωσαν έναν τόνο ελπίδας στο φάσμα εκείνο της κοινωνίας που αντιστέκεται στον παγκόσμιο καπιταλισμό, της εκμετάλλευσης και της αδικίας. Ωστόσο αυτή η ελπίδα γρήγορα έγινε οργή, αντίστροφα όμως από το γνωστό σύνθημα. Οργή για τους αιώνιους (ή καλύτερα 80χρονους) βαστάζους των εκσυγχρονισμένων καπιταλιστών, οργή για τους ΚΝΑΤόμορφους οικοδόμους-λιμενεργάτες του Κώμματος. Για μια ακόμη φορά αποκάλυψαν τον ρόλο τους ως ποδηγέτες των εργατοπαλλήλων αυτού του τόπου, εμποδίζοντας λόγω και "έργω", όσους/ες επέλεξαν τον δρόμο της ουσιαστικής σύγκρουσης με την κυβέρνηση, τις δυνάμεις καταστολής και τους "εργατοπατέρες". Σκοπός του κειμένου δεν είναι βέβαια να "την πέσει" στο Κώμμα. Αυτό είναι το μόνο εύκολο. Ωστόσο, μέσα από αυτό το "πέσιμο", στόχος είναι να αναδειχτεί η αναγκαιότητα (ή μη) της ενεργητικότερης και πολυμορφότερης συμμετοχής σε εργατικούς αγώνες που διεξάγονται δίπλα μας, άσχετα αν η συντριπτική τους πλειοψηφία γίνεται από αμυντική και όχι από επιθετική-δικεικτική θέση. Είδαμε λοιπόν τις τελευταίες ημέρες τους συνδικαλιστές του ΠΑ.ΣΟ.Κ. να χωρίζονται στα δύο -με χαρακτηριστικότερη την περίπτωση της καθόδου της "Παναθηναϊκής Αγωνιστικής

Συνδικαλιστικής Κίνησης", στις εκλογές του Ε.Κ.Α.- σε εκείνους δηλαδή που θα είναι οι αυριανοί υφυπουργοί εργασίας και στους "νοσταλγούς" του φαντάσματος της Αλλαγής. Είδαμε τους συνδικαλιστές του ΣΥΝ, οι μεν της Αθήνας να έχουν αφοσιωθεί στην προεκλογική καμπάνια της Μαρίας-"Αιδώ-Πολυτεχνείο"-Δαμανάκη, οι δε της Θεσσαλονίκης, με την ομιλία του Νίκου-"Κοίτα-Με-Στα-Μάτια"-Κωνσταντόπουλου, στην πλατεία Αριστοτέλους. Γι αυτούς της Ν.Δ., η ύπαρξή τους και μόνο στα Εργατοϋπαλληλικά Κέντρα, είναι λόγος αρκετός για την διάλυση των συνδικάτων με την σημερινή τους μορφή καθώς και των δευτεροβάθμιων και τριτοβάθμιων οργάνων τους. Γι αυτούς του ΔΗ.Κ.ΚΙ. ξέρουμε ότι θα τα βρουν με τους στενοχωρημένους του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και μετά από "πολύ" σκέψη θα στηρίξουν και πάλι το χέρι που τους τάζει, τους τάζει και θα συνεχίζει να τους τάζει, προκειμένου να "μαντρώσουν" τους/τις τελευταίους/ες αριστερόστρους/ες της ΠΑΣΟΚικής Αλλαγής. Της Αλλαγής που υλοποίησε το Κώμμα. Το Κώμμα, που έθαψε τις τελευταίες ελπίδες αντίστασης των εργατών και των αποκωμμάτων του, που διάβασαν τον επικηδεύο με μελιτολάχτες εκφράσεις για Μάηδες και κλαψουρίσματα για μαρξιστολενινισμούς που απέτυχαν. Του Κώμματος, οι ΚΝΑΤοικοδόμοι του οποίου πλάκωσαν στο ξύλο τους αμπεχονομαλλιάδες του α/συνεχούς αποκώματος στην Πάτρα, του Κώμματος, του οποίου η "απεργιακή περιφρούρηση" έσπασε στο ξύλο τους μετανάστες (όχι φυσικά τον εργολάβο, αυτός μπορεί να ήταν και "αιμο-

δότης" στα αντιπλημμυρικά του Περισού) που δούλευαν στις οικοδομές την ημέρα της απεργίας. Του Κώμματος, οι λιμενεργάτες του οποίου φώναζαν για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, ενώ καθημερινά δουλεύουν στην κατασκευή ελληνικών ακτινωτών. Του Κώμματος, οι Μαυρικόρακες του οποίου ρίχνουν επιλεκτικά την πρώτη γροθιά για να μην πέσουν άλλες χιλίες, οργιλώδως αυθόρμητες κι ακηδεμόνευτες. Του Κώμματος, οι "ταξικές δυνάμεις" του οποίου καταλαμβάνουν για ένα τέταρτο της ώρας το οδόστρωμα, στην Εγνατία, αποφεύγοντας να πάνε στο υπουργείο "για το φόβο των Ιουδαίων". Του Κώμματος, τα αποκώματα του οποίου παλεύουν για το ποιο θα πουλήσει τις περισσότερες εφημερίδες, ποιο θα του κάνει την αναλυτικότερη κριτική και ποιο θα του κλέψει από κανέναν ψηφοφόρο-συνδρομητή. Κι από όλο αυτό το σκηνικό να λείπουν αυτοί/ες που λένε ότι την κριτική τους κάνουν μόνο στους δρόμους και τα οδοφράγματα. Αυτοί/ες που μιλούν για την κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς, χωρίς πρώτα την εμπειρία της ή έστω την αμφισβήτηση και ανατροπή της, στους χώρους δουλειάς τους. Όλο και περισσότερο λείπουμε από τους μαζικούς χώρους που αγωνίζονται έστω και αμυντικά, για τα λεγόμενα κεκτημένα. Και αυτό δεν οφείλεται βέβαια στο ότι είμαστε λίγοι/ες. Οφείλεται μάλλον στο ότι το "να πράξουμε" το έχουμε εγκλωβίσει στα τραγούδια μας και στις πρώτες ώρες μετά τα πάρτυ και τις συναυλίες μας. Εκτός κι αν οι κατά περιόδους εχθροί μας, κράτος, παρακράτος, μπάτσοι, στρατοί, Κ.Κ.Ε., Μ.Μ.Ε., δεν ορί-

ζονται ως σημεία ενός και του αυτού συστήματος, του καπιταλισμού, του παγκοσμιοποιημένου πλέον και κυρίαρχου. Εκτός κι αν με το να πράττουμε μεμονωμένα κι επιλεκτικά ενάντια σε μία κάθε φορά μορφή του, νομίζουμε ότι θα επιτύχουμε την καταστροφή του. Εκτός κι αν η αποσπασματική και ευκαιριακή δράση νομίζουμε ότι είναι αρκετή για να μας διαφοροποιήσει από τους επαναστάτες/τριες της 30μελούς οργάνωσης, από την διάσπαση της διάσπασης, της ακροαριστερής πτέρυγας, κάποιου κομμουνιστικού σχίσματος. Πράξη σημαίνει συνέχεια, συνέπεια, παρουσία. Στα πιο μικρά και τα πιο μεγάλα. Σε αυτά που αρχίζουν από εμάς και σε αυτά που συναντούμε στο δρόμο. Σε αυτά που διεκδικούν και σε αυτά που αμύνονται. Πράξη σημαίνει να μην απαξιωνούμε για να μην απαξιωθούμε οι ίδιοι/ες. Πράξη τέλος είναι αυτό που πολύ καλά ξέρουμε να δίνουμε, την αλληλεγγύη μας, και αυτό που πολύ καλά ξέρουμε να παίρνουμε, την ελευθερία μας.

Σ.Κ.

Μαζί τους, για όλους

Στις 31 Μαΐου σύμφωνα με τα δύο προεδρικά διατάγματα που ρυθμίζουν τη διαδικασία καταγραφής των μεταναστών που βρίσκονται χωρίς άδεια στην ελληνική επικράτεια, εκπνέει η προθεσμία για την κατάθεση δικαιολογητικών για τη Λευκή Κάρτα, προϋπόθεση για την απόκτηση της Πράσινης Κάρτας.

Η Λευκή Κάρτα, είναι απλώς η πρώτη φάση της διαδικασίας "νομιμοποίησης", και απ' ότι φαίνεται το πρώτο μεγάλο ξεκαθάρισμα που θα επιχειρήσει η κυβέρνηση. Ενώ με τη δημοσίευση των ΠΔ φαινόταν η πρώτη φάση να ήταν σχετικά απλή, έχει ήδη μετατραπεί σ' ένα καθημερινό βασανιστήριο για τους μετανάστες. Είναι φανερό ότι κατ' αρχήν οι σχεδιαστές της "νομιμοποίησης", ουδόλως ενδιαφερόντουσαν για την καταγραφή έστω όλων (500-600.000) μεταναστών. Σημείο εκκίνησης τους ήταν -όπως παραδέχθηκαν στη συνέχεια δημόσια- η ρύθμιση της αγοράς εργασίας, τα έσοδα της ασφάλισης του ΙΚΑ, φορολόγηση της μαύρης εργασίας, η ομηρία των μεταναστών, η χρησιμοποίηση των Αλβανών εργατών για την πρόσδεση του αλβανικού κράτους στο ελληνικό. Προφανώς όμως ήταν και μια υποχώρηση μπροστά στις εντεινόμενες πιέσεις των μεταναστών που ήδη είχαν οργανωθεί πριν τη διαδικασία "νομιμοποίησης".

Επειδή ακριβώς η λογική της αγοράς είναι αυτή που κυριαρχεί στα μυαλά των σχεδιαστών μαζί με το ρατσισμό, ακόμα και η γραφειοκρατική διαδικασία της πρώτης καταγραφής, ξεπέρασε κάθε όριο βαρβαρότητας.

Μπορεί η απαίτηση για υποχρεωτικό έλεγχο των μεταναστών για AIDS και ηπατίτιδα να αποσύρθηκε όταν έγινε κατανοητό στα ιατρικά θεσμικά όργανα ότι πέρα από την καταστρατήγηση όλων των οδηγιών της Παγκόσμιας Οργάνωσης Υγείας για τις λοιμώδεις νόσους, χρησιμοποιήθηκε η πρώτη νόμιμη επίσκεψη στα νοσοκομεία των μεταναστών για να αποκλειστούν άνθρωποι από το δικαίωμα στην εργασία.

Όμως οι ουρές στα ποινικά μητρώα, στα τμήματα των αλλοδαπών, στα νοσοκομεία και στον ΟΑΕΔ, η ανεξέλεγκτη ερμηνεία των ΠΔ από αστυνομικούς και δημόσιους υπάλληλους, η καταστρατήγησή τους από τους δικαστές, οι

προσβολές και η κοροϊδία είναι το βασικό μοτίβο που συνάντησαν οι 250.000 μετανάστες που προσπάθησαν μέχρι σήμερα να καταγραφούν. Το ότι δεν υπήρξε καμία υποδομή για τη διαδικασία καταγραφής, δεν οφειλόνταν σε κάποια γραφειοκρατική ανωμαλία. Ήταν απολύτως σκόπιμη. Προφανώς η κυβέρνηση δεν χρειάζεται να διαχειρίζεται πάνω από 250 με 300.000 μετανάστες.

Γι' αυτό άλλωστε, λίγες μέρες πριν εκπνέσει η προθεσμία, δεν φαίνεται να υπάρχει καμία πρόθεση για παράταση υποβολής αιτήσεων παρά μόνο γι' αυτούς που έχουν ήδη υποβάλει και τους λείπουν κάποια ακόμα έγγραφα. Άλλα και σ' αυτή την περίπτωση δεν φαίνεται να είναι πολλοί ακόμα αυτοί που θα προλάβουν να συγκεντρώσουν τα απαραίτητα δικαιολογητικά.

Έτσι σε σύντομο χρονικό διάστημα οι μετανάστες θα έχουν διαιρεθεί σε δύο κατηγορίες. Σ' αυτούς που θα έχουν μια επισφαλή νομιμότητα και σ' αυτούς που θα είναι βορά των πογκρόμ όταν επιλέξει η κυβέρνηση να τα εξαπολύσει.

Ο κατακερματισμός όμως συνεχίζεται διαμέσου της Πράσινης Κάρτας, της δεύτερης φάσης της "νομιμοποίησης". Αφού λοιπόν έχουν ήδη αποκλειστεί από οποιαδήποτε φάση της διαδικασίας οι συνταξιούχοι και οι ανίκανοι προς εργασία, στη συνέχεια και γραφειοκρατικά αποκλείονται (πάνω- κάτω) οι μισοί μέσω της Λευκής Κάρτας, η φάση της Πράσινης Κάρτας θα κρατήσει αυτούς που ο κόσμος του κεφαλαίου θεωρεί ως τους πιο απαραίτητους. Επί της ουσίας, για να αποκτήσει κάποιος Πράσινη Κάρτα πρέπει να παρουσιάσει 40 ένσημα από εργασία που εξάσκησε από 1/1/98 μέχρι 31/7/98. Και εάν απασχολείται σε αγροτικές δουλειές πρέπει να έχει εισφορές στον ΟΓΑ που αντιστοιχούν σε 40 μέρες, ποσό περίπου των 15.000 δρχ.

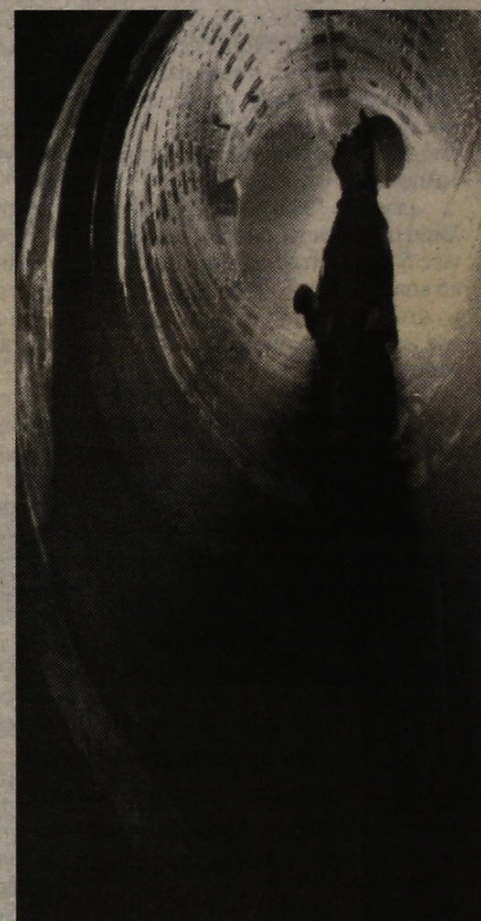
Όπως γίνεται κατανοητό, υπάρχει μια σημαντική διαφορά ανάμεσα σ' αυτούς που δουλεύουν σε εργοστάσια ή βιοτεχνίες και σ' αυτούς που δουλεύουν στα χωράφια. Οι εργαζόμενοι που ασφαλιζονται στο ΙΚΑ, θα συναντήσουν (και συναντούν ήδη) μεγάλες δυσκολίες να πείσουν τους εργοδότες τους να τους κολήσουν ένσημα. Ήδη πολλοί εργοδότες της μαύρης εργασίας του φασόν, διώχνουν τις ξένες εργά-

τριες που δεν δέχονται να δουλέψουν ανασφάλιστες, μια και "μία ελληνίδα με ΙΚΑ" στοιχίζει πλέον το ίδιο. Αλλά και για τους άντρες που δουλεύουν π.χ. στην οικοδομή, ακόμη και αν τους ασφαλίσουν, η ίδια η κατασκευαστική οικονομία δεν εξασφαλίζει (ακόμα και στους έλληνες) 40 μεροκάματα.

Δηλαδή η κυβέρνηση θα αφήσει την Αγορά να ρυθμίσει, να πετάξει δηλαδή έξω, την προσφορά εργασίας των μεταναστών και να τη συνδέσει με τη δυνατότητα τους να ζουν στη χώρα μας.

Γι' αυτούς όμως που δουλεύουν σε αγροτικές εργασίες και αποδεδειγμένα είναι αυτοί που έσωσαν την οικονομία του χωριού από πλήρη μαρasmus (κάνοντας δουλειές που κανένας έλληνας δεν αναλάμβανε), η Αγορά προσαρμόζεται. Είναι σαφώς πολύ πιο εύκολο να καταβάλει κανείς 15.000 δρχ από την τσέπη του και να έχει πιθανότητες να εξασφαλίσει την Πράσινη Κάρτα. "Πιθανότητες" γιατί ακόμα κι αν υποβάλλει κανείς 40 ένσημα ή αντίστοιχη εισφορά στο ΤΕΒΕ ή στον ΟΓΑ και πάλι δεν εξασφαλίζει αυτόματα την κάρτα. Γιατί τελικά η πολυπόθητη κάρτα δίνεται από μια επιτροπή και άρα δίνεται η δυνατότητα στην κυβέρνηση και την τελευταία στιγμή να παρέμβει, πιθανώς εάν πολύ μετανάστες εξασφαλίζουν τις τυπικές προϋποθέσεις. Συν το γεγονός ότι το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης έχει το δικαίωμα, για λόγους "εθνικής και δημόσιας ασφάλειας" να ανακαλεί την Πράσινη Κάρτα οποιαδήποτε στιγμή. Κατάσταση ομηρίας δηλαδή.

Η όλη διαδικασία έχει σαφώς τον χαρακτήρα ενός αγριανθρωπικού ελέγχου των μεταναστών και είναι πρόγραμμα πιλότος. Γιατί αφού εξασφαλιστεί η άδεια εργασίας για ένα μέχρι τρία χρόνια, για να ανανεωθεί, πρέπει ο μετανάστης να παρουσιάσει αποδεικτικά ότι έκανε τουλάχιστον 150 μεροκάματα για κάθε χρόνο που έσχε η Πράσινη Κάρτα. Κι αν πει κανείς ότι τα πρώτα 40 ένσημα του ΙΚΑ από κάπου (και πιθανότως) θα αγορασθούν, τα 150 το χρόνο (ποσό που υπερβαίνει τις 500.000 δρχ ανά έτος) αποκλείεται. Ουσιαστικά στις πόλεις, στα εργοστάσια και στις βιοτεχνίες θα μείνουν ελάχιστοι "νόμιμοι". Αλλά και συνολικά το δικαίωμα παραμονής θα εξαρτάται από έναν και μοναδικό λόγο, της ανάγκες της Αγοράς.

Η όλη παραπάνω ανατόμηση των ΠΔ περί "νομιμοποίησης" (που αφήνει έξω διάφορες λεπτομέρειες και παρεπόμενα) δείχνει ότι πολύ απλά έχει πολύ δρόμο ακόμα και πολύ αγώνα επίσης, η επιβολή μιας διαδικασίας που θα νομιμοποιεί χωρίς προϋποθέσεις και ομηρίες όλους τους ξένους που ζουν και εργάζονται και αυτούς που θέλουν να έρθουν στην ελληνική επικράτεια. Η νέα κατάσταση που διαμορφώνεται με μισούς ξένους ημιμόνιμους και τους άλλους μισούς παράνομους, θα δώσει την ευκαιρία στο ελληνικό κράτος να υποδαυλίσει και ταξικά μίσση στο εσωτερικό των μεταναστευτικών κοινοτήτων και να υποβάλει τη διαίρεση και το διχασμό. Επίσης θα δίνει άλλοθι στην ξενοφοβία θεσμικά ή μη για πογκρόμ, ουρλιαχτά και πολιτική αντιπροσώπευση.

Η κατάσταση αλλάζει. Έχει αποδεχθεί ότι υπάρχει τρόπος δράσης αντίστασης και νίκης. Μαζί με τους μετανάστες, χωρίς να τους υποκαταστήσει, χωρίς να αναζητούμε στο πρόσωπό τους πολιτικές υπεραξίες, χωρίς να γινόμαστε φιλόφρονες. Άλλωστε δεν παίζεται μόνο η τύχη των ξένων εργατών, αλλά συνολικά η τύχη της εργατικής τάξης στην Ελλάδα.

Π.Γ., Θεσσαλονίκη

Το νομοσχέδιο για την παλλαϊκή άμυνα είναι σίγουρα ασυνήθιστο. Πρωτοεμφανίστηκε -σε δημοσίευμα εφημερίδας- τον Οκτώβρη του '86 και αυτό από μόνο του είναι κάτι το πρωτόγνωρο, καθώς η εξουσία το εμφανίζει έτοιμο για ψήφιση εδώ και δώδεκα χρόνια.

Η ιδεολογική βάση μέσα στην οποία έγινε από τότε αποδεκτό σε κομματικούς χώρους -ιδιαιτέρως στα μεσαία στελέχη του ΠΑΣΟΚ- είναι αρκετά απλή: μαζικοποιώντας το στράτευμα, έθετε τη στρατιωτική μηχανή σε ένα ιδιότυπο καθεστώς εξάρτησης από την πολιτική εξουσία και τους κομματικούς μηχανισμούς. Η παρουσίαση του νομοσχεδίου σε φιλοκυβερνητικές εφημερίδες συνοδευόταν από παραπομπές στη λιβύη και στον Καντάφι: αρκετά καλός λόγος για να προκαλεί ριγή στο χώρο της Ν.Δ., που δεν το είδε με καθόλου καλό μάτι.

Το νομοσχέδιο φαίνεται να γεννήθηκε σαν άσκηση επί χάρτου των μηχανισμών του ΠΑΣΟΚ, πριν ακόμη αυτό καταλάβει την εξουσία το '81. Το κυριότερο πλεονέκτημά του: έλυνε το ζήτημα της σύγκρουσης ενός κομματικού μηχανισμού με ριζοσπαστικό(!) λόγο και λαϊκή απήχηση με το πιο ευαίσθητο κομμάτι της πολιτικής εξουσίας: τους μηχανισμούς ασφαλείας, στους οποίους το ΠΑΣΟΚ δεν είχε καμιά πρόσβαση. Το 1986 βέβαια τίποτα απ' όλα αυτά δεν ίσχυε. Ο έλεγχος τόσο του στρατού, όσο και της αστυνομίας από τους κομματικούς μηχανισμούς του ΠΑΣΟΚ ήταν απόλυτος. Το νομοσχέδιο δεν χρειαζόταν πια -τουλάχιστον όχι γι' αυτούς τους λόγους.

Ήταν πραγματικά άχρηστο; Όχι ακριβώς. Η ιδέα της παλλαϊκής άμυνας κατάφερνε, τουλάχιστον φαινομενικά, ν' απαντήσει σε μια από τις μεγαλύτερες ανάγκες του στρατιωτικού μηχανισμού: ν' αντιπαρατάξει το μέγιστο των ανθρωπίνων και υλικών πόρων της χώρας απέναντι στο αντίπαλο δέος του ελληνικού καπιταλισμού στα Βαλκάνια, την Τουρκία. Ήταν ακόμη η εποχή στην οποία η εξέλιξη της τεχνολογίας έκανε αδύνατους τους μετασχηματισμούς της милитарιστικής μηχανής που παρακολουθούμε σήμερα. Ακόμη και έτσι όμως, τα μειονεκτήματα που παρουσίαζε το νομοσχέδιο ήταν πολύ περισσότερα από τα πλεονεκτήματά του. Μπορούσε να εγκαταληφθεί...

...μέχρι το 1989-'90. Η κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ έκανε αμέσως εμφανείς τις καινούργιες δυνατότητες που ανοίγονταν για τον ελληνικό καπιταλισμό. Τα Βαλκάνια, ρημαγμένα όχι μόνο στο επίπεδο της οικονομίας, αλλά και σ' αυτό της πολιτικής εξουσίας και της κοινωνίας θα αναδεικνυόταν ως το ελληνικό Ελ Ντοράντο.

Για αρκετά χρόνια -και μέχρι πρόσφατα- η εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους διχάστηκε ανάμεσα σε δύο άξονες: αυτόν της οικονομικής διεξόδου (με μειονέκτημά του ότι τα αποτελέσματα εμφανίζονται μεσο- και μακροπρόθεσμα) και μιας επιθετικής "εθνικά αλυτρωτικής" πολιτικής. Είναι χαρακτηριστικές όχι μόνο οι παλινωδίες με τη FYROM, αλλά και ο σοβαρός προβληματισμός της κυβέρνησης Μητσοτάκη για εισβολή στην Αλβανία (αποκαλύφθηκε και από το Βήμα, πριν 6 περίπου μήνες). Ένα δύλλημα που λύθηκε σχετικά πρόσφατα, με την άνοδο του Σημίτη στην πρωθυπουργία και την κυριαρχία των αντιλήψεων της αγοράς.

Καθώς όμως το βαλκανικό παιχνίδι γενικευόταν, ο ελληνικός και ο τουρκικός καπιταλισμός συγκρούστηκαν σε πάρα πολλά πεδία -αναπόφευκτα και στο στρατιωτικό, όπως εξάλλου έγινε εμφανές και τα τελευταία 3 χρόνια. Και καθώς η στρατιωτική μηχανή της Τουρκίας είναι σαφώς ανώτερη, το ελληνικό κράτος θα έπρεπε να βρει ένα τρόπο ν' αναβαθμίσει το στρατιωτικό του δυναμικό.

Είναι προφανές ότι το μοντέλο των δυνάμεων ταχείας επέμβασης δεν είναι αρκετό. Κατάλληλο για ανοιχτά θέατρα πολέμου, απαιτεί επιπλέον ένα minimum χρονικό διάστημα για να δώσει αποτελέσματα. Δηλαδή είναι σχετικά ανεπαρκές για το χώρο του Αιγαίου και για πολύ μικρά χρονικά διαστήματα στρατιωτικής εμπλοκής -όσο δηλαδή απαιτεί η κατάληψη ενός νησιού.

Η λύση που επέλεξε η εξουσία είναι διπλή: δημιουργία ενός ικανού σώματος δυνάμεων ταχείας επέμβασης στα πλαίσια ενός επαγγελματικού στρατού και ταυτόχρονα η διατήρηση και ενίσχυση της κλασικής στρατιωτικής δομής, σαν το μαξιλάρι που θα κρατάει το πεδίο της μάχης μέχρι την επέμβαση των ταχυκίνητων δυνάμεων.

Το πρόβλημα που ανακύπτει είναι η έλλειψη, σε επίπεδο αριθμών, για τη στελέχωση των στρατιωτικών σωμάτων που χρειάζεται η κυριαρχία. Το νομοσχέδιο για την παλλαϊκή άμυνα είναι μία μόνο παράμετρος. Η στράτευση ενός μεγαλύτερου αριθμού επαγγελματιών ανδρών και γυναικών, καθώς και η στράτευση των μεταναστών (δηλώσεις της Πετραλιά -βλ. 2η σελίδα) είναι δύο άλλες.

Περαιτέρω να ειπωθεί ότι αν υπάρχει και άλλη παράμετρος στα προβλήματα της εξουσίας, είμαστε εμείς οι ίδιοι. Μένει να το αποδείξουμε...

Παλλαϊκή Άμυνα:

Το νομοσχέδιο για την παλλαϊκή άμυνα δεν είναι μια απλή υπόθεση. Αποσκοπεί στην απόλυτη στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας, περνώντας μέσα από την στρατιωτικοποίηση όλων των θεσμών της πολιτικής εξουσίας: υπουργεία, περιφέρειες, δήμοι και κοινότητες, υπάγονται ενεργητικά στο στρατιωτικό σχεδιασμό. Η μεγαλύτερη αδυναμία του νομοσχεδίου φαίνεται να είναι ότι επιδιώκει την μετάλλαξη ολόκληρου του ελληνικού καπιταλισμού, ανατρέποντας τις ισορροπίες ανάμεσα στο κράτος και στο κεφάλαιο. Και κάτι ακόμη. Ο στρατός είναι ένας διαμεσολαβητικός μηχανισμός, ένα από τα πιο αυθεντικά πεδία της κρατικής εξουσίας που δημιουργείται στο όνομα της ασφάλειας της κοινωνίας. Το νομοσχέδιο φαίνεται να κάνει ένα δεύτερο απόπημα σ' αυτό το σημείο, θέλοντας να "συλλογικοποιήσει" τη милитарιστική μηχανή. Σ' αυτά τα κείμενα πάντως επιχειρείται μια πρώτη παρουσίαση και όχι η διαπραγμάτευση αυτών των ζητημάτων (που θα γίνει σε ένα μεταγενέστερο κείμενο). Είναι περιττό πάντως να ειπωθεί ότι ως σχέδιο της εξουσίας, η παλλαϊκή άμυνα είναι πολύ ευάλωτη απέναντι στην κινηματική δράση...

Γενικά για το νομοσχέδιο

Το σχέδιο νόμου "ΠΕΡΙ ΠΑΛΛΑΪΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ", αποτελείται από 15 άρθρα. Σ' αυτά δίνεται το πλαίσιο, συγκρότηση των μονάδων της ΠΑΜ, των αρμοδιοτήτων κυβερνητικών φορέων, της οργάνωσης, εκπαίδευσης και δράσης των μονάδων αυτών, των οικονομικών θεμάτων καθώς και των ποινικών κυρώσεων.

Κατά το άρθρο 1 του σ.ν. (1), "η Παλλαϊκή Άμυνα" (ΠΑΜ) είναι η ενεργός συμμετοχή στην Εθνική Άμυνα του διαθέσιμου τοπικού ανθρώπινου δυναμικού και των δύο φύλων... Η ΠΑΜ οργανώνεται από τον καιρό της ειρήνης και έχει σαν αποστολή σε περιόδους πολέμου, επιστράτευσης και έντασης την τοπική άμυνα, την πολιτική άμυνα υπό την έννοια της εφαρμογής του Ν.Δ. (2) 17/74 και την πολιτική προστασία υπό την έννοια της εφαρμογής του Ν. (3) 2344/95, σε καιρό δε ειρήνης την πολιτική άμυνα και την πολιτική προστασία με τις ανωτέρω έννοιες...

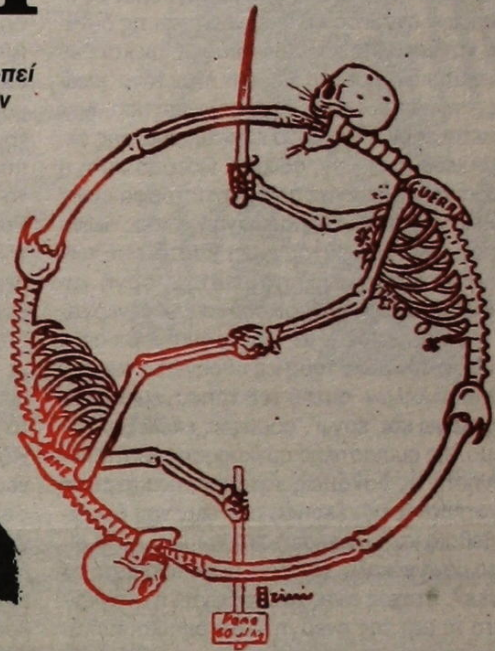
"Βασικοί φορείς σχεδιασμού και υλοποίησης της ΠΑΜ, είναι το Γενικό Επιτελείο Εθνικής Άμυνας και το Γενικό Επιτελείο Στρατού, οι Νομαρχιακές Αυτοδιοικήσεις και οι Ο.Τ.Α. (4) πρώτης βαθμίδας." (Άρθρο 2, β 4 του σ.ν.). Εμπλέκονται ακόμη τα υπουργεία, Δημόσιας Τάξης, Εσωτερικών Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, Εθνικής Άμυνας και Οικονομικών.

Στην ΠΑΜ θα συμμετάσχουν υποχρεωτικά και αμισθί, οι γυναίκες από 18 ως 50 ετών, οι άνδρες από τα 18 ως 65 ετών και σε εθελοντική βάση οι άνδρες και οι γυναίκες από 16 ως 18 ετών και

άνω των 65 και 50 ετών αντίστοιχα. Εξαιρούνται οι έγκυες, οι πολύτεκνες, οι μητέρες που έχουν παιδιά μέχρι 12 ετών, τα άτομα που έχουν πρόβλημα υγείας, και τα άτομα (κυρίως γυναίκες) που εξυπηρετούν υπερήλικες, ασθενείς, άτομα με ειδικές ανάγκες που δεν μπορούν να αυτοεξυπηρετηθούν. Ακόμη εξαιρούνται όσοι σπουδάζουν και έχουν αναβολή στράτευσης (για τις γυναίκες θα ισχύσει το ίδιο καθεστώς αναβολής λόγω σπουδών).

Οι Ο.Τ.Α., είναι οι αρμόδιοι φορείς που θα καταρτούν τις λίστες όσων πληρούν τις προϋποθέσεις. Τα δημοτικά και κοινοτικά συμβούλια είναι αυτά που θα χορηγούν τις εξαιρέσεις για λόγους υγείας κατόπιν αίτησης στην οποία θα επισυνάπτεται βεβαίωση κρατικού νοσοκομείου ή κέντρου υγείας. (Άρθρα 6 και 12)

"Οι βασικές αποστολές Τοπικής Άμυνας που μπορεί να ανατεθούν στις Μονάδες ή τα Τμήματα ΠΑΜ είναι: Η αυτοάμυνα στα χωριά και στις πόλεις που συγκροτούνται, η ενίσχυση των μονάδων κυρίως του Στρατού και της Εθνοφυλακής που αμύνονται στις περιοχές τους, η συμβολή στην εξουδετέρωση αεροσπορικών και αεροκίνητων εχθρικών Τμημάτων που μεταφέρονται στις περιοχές τους, η επιτήρηση ακτών της περιοχής τους η προστασία του άμαχου πληθυσμού, η παροχή πρώτων βοηθειών, η διακομιδή και νοσηλεία τραυματιών, η φόρτωση εκφόρτωση υλικών, η κατασκευή προστατευτικών ορυγμάτων καθώς και άλλα συναφή έργα, η αναζήτηση και δημιουργία καταφυγίων και αναλόγων οι-

κημάτων καθώς και άλλες συναφείς αποστολές."

(Άρθρο 5, β 3β).

Η εκπαίδευση θα περιλαμβάνει θέματα τοπικής και πολιτικής άμυνας και πολιτικής προστασίας. Οι λεπτομέρειες που αφορούν το ζήτημα της εκπαίδευσης (διάρκεια, ειδικότητα) δεν αναφέρονται στο σ.ν. αλλά γίνεται παραπομπή στον "Κανονισμό της ΠΑΜ" (Άρθρο 9, β 3).

"Οι απαιτούμενες πιστώσεις για την οικονομική στήριξη της ΠΑΜ..., θα περιλαμβάνονται σε ξεχωριστό προϋπολογισμό για την ΠΑΜ υπό ίδιον φορέα...". Ο προϋπολογισμός αυτός θα εντάσσεται στον προϋπολογισμό των υπουργείων που είναι αρμόδια. (Άρθρο 11)

Στο άρθρο 13, β 1, αναφέρεται ότι: "Η ένταξη του μη στρατευόμενου πληθυσμού που μπορεί να προσφέρει υπηρεσίες στην ΠΑΜ, βασίζεται κατ' αρχήν στην επιθυμία και στην ελεύθερη βούλησή του να συμβάλλει στο μέτρο του δυνατού στην ενίσχυση της άμυνας της περιοχής του.", ενώ στην β 2, του ίδιου άρθρου συνεχίζει: "Για να διασφαλιστεί η επιτυχία του θεσμού της ΠΑΜ, προβλέπονται κυρώσεις...". Και οι κυρώσεις αυτές (άρθρο 14) προβλέπουν φυλάκιση μέχρι 3 μηνών για άρνηση παραλαβής του φύλλου παλλαϊκής πρόσκλησης και σε περίπτωση υποτροπής από 6 μήνες ως και 1 χρόνο. Στην περίπτωση που δεν εμφανιστεί στην προκαθορισμένη ημερομηνία, ο νομίμως καλούμενος τιμωρείται σε καιρό ειρήνης με φυλάκιση μέχρι ενός έτους, ενώ σε καιρό πολέμου ή επιστράτευσης με φυλάκιση μέχρι τριών ετών.

Σχέση με προηγούμενα Ν.Δ. και Ν.

Το σ.ν., ουσιαστικά περιγράφει τη δημιουργία μιας πολιτοφυλακής στηριζόμενο σε μεγάλο βαθμό στο ν.δ. 17/74 και στο ν. 2344/95 τα οποία καλύπτουν τους τομείς της πολιτικής άμυνας και προστασίας. Γενικότερα, μέσα στο σ.ν., είναι εμφανής η προσπάθεια αναβίωσης και διεύρυνσης των δύο παραπάνω που ουσιαστικά είναι ανενεργά. Για παράδειγμα:

- Το Νομοθετικό Διάταγμα 17/74 (27 άρθρα), ισχύει από τις 2/9/74 και ρυθμίζει όλα τα θέματα της Πολιτικής Σχεδίασης Εκτάκτου Ανάγκης (Π.Σ.Ε.Α.). Το αντικείμενο της Π.Σ.Ε.Α. κατά το άρθρο 1 του Ν.Δ. είναι: "Η ετοιμότητα του Έθνους (από τον καιρό ειρήνης οργάνωση προπαρασκευής και κινητοποίηση απασών των Πολιτικών Δυνάμεων και πό-

ρων της χώρας) προς διασφάλισιν της Εθνικής Αμύνης εν πολέμω και αντιμετώπιση έκτακτων αναγκών". Σ' αυτό το σ.ν., "Η Διεύθυνση Πολιτικής Σχεδίασης Εκτάκτου Ανάγκης (Δ.Π.Σ.Ε.Α.) του Γ.Ε.ΕΘ.Α. (5), μετονομάζεται σε Δνση Πολιτικής Σχεδίασης Εκτάκτου Ανάγκης -Παλλαϊκής Άμυνας και είναι αρμόδια και για όλα τα αντικείμενα της ΠΑΜ." (Άρθρο 2, β 6α).

- Οι αρμοδιότητες των Μονάδων Κινητής Εφεδρείας της Πολιτικής Άμυνας (ν.δ. 17/74), ασκούνται από τμήματα της ΠΑΜ, ενώ των μονάδων εθνοφυλακής (ν. 1295/82), θα καλύπτονται από μονάδες και τμήματα της ΠΑΜ, μετά από σχετική πρόταση του ΥΠ.ΕΘ.Α. (6) (Άρθρο 4, β 2, 3).

ο δούρειος ίππος του μιλιταρισμού

Επισημάνσεις

Αν κάτι είναι αναγκαίο να επισημανθεί, είναι πως πολλά σημεία του νομοσχεδίου έρχονται σε σύγκρουση ακόμη και με τις σημερινές θεσμίσεις της εξουσίας. Συνταγματικό δίκαιο, νόμοι, διεθνείς συνθήκες πρέπει να ερμηνευτούν με πολύ διστακτικό τρόπο, προκειμένου να είναι συμβατά με τις διατάξεις του νομοσχεδίου για την παλλαϊκή άμυνα. Οι επισημάνσεις που ακολουθούν είναι απλά ενδεικτικές, αρκούν όμως για να καταδείξουν τις θεσμικές μεταλλαγές που επιχειρεί η εξουσία.

Στο σ.ν. πολλά σημεία δεν αποσαφηνίζονται. Για παράδειγμα, δεν διευκρινίζονται πλήρως οι καταστάσεις κάτω απ' τις οποίες, μονάδες της ΠΑΜ σε πάραμεθόριες περιοχές, εν καιρώ ειρήνης, θα λαμβάνουν οπλισμό και πυρομαχικά (άρθρο 8, §1). Ή ποια μπορεί να είναι τα κίνητρα για την ενεργό συμμετοχή στην ΠΑΜ (άρθρο 10, §3) ή γιατί για κάποιες κανονιστικού χαρακτήρα πράξεις του Κ.Υ.Σ.Ε.Α.(7) και των αρμόδιων Υπουργών, με το πρόσχημα της Εθνικής Ασφάλειας, επιτρέπεται η απόκρυψή τους από τη δημοσιότητα (άρθρο 15, §1); Ποιές είναι τέλος πάντων οι περίοδοι έντασης και ποιες οι άκρως επείγουσες περιπτώσεις εν καιρώ ειρήνης που δικαιολογούν την ενεργοποίηση κινητοποίηση μονάδων ή τμημάτων της ΠΑΜ με απόφαση των τοπικών πολιτικών αρχών ή -αντί αυτών- των στρατιωτικών και αστυνομικών αρχών (άρθρο 7);

Επίσης δεν προσφέρεται ικανή απάντηση για το πως ο πληθυσμός, θα καταστεί σχετικά μάχιμος για τα σύγχρονα δεδομένα πολέμου, με εκπαίδευση κάποιων σποραδικών ημερών, τη στιγμή που χρειάζονται μήνες αν όχι χρόνια για την εκπαίδευση ενός τακτικού στρατού. Όσο για τις φυσικές καταστροφές είναι αδύνατο να κατανοήσεις την αναγκαιότητα εκπαίδευσης του πληθυσμού υπό την αιγίδα του Γ.Ε.Σ.(8).

Στο νόμο 1763/97 "Περί στρατολογίας των Ελλήνων", το ελληνικό κράτος θεωρεί ακατάλληλα για στράτευση τα άτομα κάτω των 19 και άνω των 50 ετών, ενώ βάσει αυτού του νομοσχεδίου τα άτομα αυτά κρίνονται ικανά να μετασχηματιστούν ως πολιτοφύλακες σε στρατιωτικές επιχειρήσεις (ενώ, πχ, η εξουδετέρωση αλεξιπτωτιστών δεν αποτελεί στρατιωτική επιχείρηση;)

Είναι χαρακτηριστικό ότι το νομοσχέδιο, εντάσσοντας στη στρατιωτική μηχανή το 80% του πληθυσμού, συμπίπτει και την έννοια του άμαχου πληθυσμού, όπως αυτή προκύπτει από τις διεθνείς συνθήκες για τα δικαιώματα των αμάχων.

Η κρεατομηχανή θέλει κι άλλο κρέας για τα κανόνια...

Παρουσίαση απ' τα media

Δεν είναι τυχαίο ότι αυτό το σ.ν., είδε το φως της δημοσιότητας σε μια περίοδο που το κυβερνών κόμμα δεχόταν πιέσεις τόσο από την αντιπολίτευση, όσο και στο εσωτερικό του, για την πολιτική του, στον τομέα της άμυνας. Σε μια περίοδο που το παιχνίδι του ανταγωνισμού των εξοπλισμών μεταξύ Ελλάδας - Τουρκίας, βρισκόταν σε οριακό επίπεδο ενώ υπήρχαν "συνεχείς παραβιάσεις του εθνικού εναέριου χώρου". Σε μια περίοδο, που χάριν της σκληρής οικονομικής πολιτικής που εφαρμόσε, έπρεπε να γίνουν ανεκτά τα υπέρογκα κονδύλια για την άμυνα, σε σχέση μ' αυτά που προορίζονταν για την παιδεία, υγεία κλπ, εν όψει της ψήφισης του προϋπολογισμού. Το μεγαλύτερο μέρος των media, που ασχολήθηκε με την ΠΑΜ, ανέλαβε για ακόμη μια φορά τον έντεχνο αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης. Το αποτέλεσμα ήταν να μείνουν στο σκοτάδι επικίνδυνες πτυχές του νομοσχεδίου και να εστιάσουν, πέραν των εθνικοπατριωτικών ιαχών, κυρίως στην επικείμενη (επι)στράτευση των γυναικών και τη διαμάχη που αναπτύχθηκε γύρω απ' αυτό. Όπως δήλωσε ο υπουργός Άμυνας, "...έγινε γνωστό σε κάθε κατεύθυνση ότι η άμυνα αποτελεί το πρώτο μέλημα της κυβέρνησης, ανεξαρτήτως πολιτικού κόστους...". "Ο πατριωτισμός είναι το μόνο κίνητρο για τη συμμετοχή στην ΠΑΜ", "Ικανοποιούνται εθνικές ανάγκες και επιθυμίες των κατοίκων στις παραμεθόριες περιο-

χές", "Ευτύχημα, έστω και με καθυστέρηση ετών" και άλλες τέτοιου είδους δηλώσεις, κατεύνασαν τις εθνικιστικές φωνές, της κεντρικής πολιτικής σκηνής. Και ενώ οι ιθύνοντες, δήλωναν με θέρμη(!), ότι το νομοσχέδιο δεν σχετίζεται με το κλίμα των ημερών ("κρίση στις σχέσεις Ελλάδας-Τουρκίας"), δίπλα στο σ.ν. εμφανιζόταν διαρκώς τέτοιου είδους ρεπορτάζ.

Εκεί όμως που έπεσε το "δημοσιογραφικό" προσωπίδιο, ήταν η ενασχόληση με το θέμα των γυναικών. Το θέμα της στράτευσης των γυναικών αποτέλεσε πάντα ένα "πικάντικο" θέμα και ως τέτοιο δυστυχώς αντιμετωπίστηκε. Ο σεξισμός θριάμβευσε. "Επιτέλους θα έχουμε ένα καλό φαί", "επιτέλους μικτοί στρατώνες" ή "ισότητα ήθελαν, ισότητα θα λάβουν" και άλλα τέτοια πλείστου κάλλους. Παράλληλα, είδαν το φως της δημοσιότητας έρευνες για τις γυναίκες του αμερικανικού στρατού και συνεντεύξεις για τη θητεία των γυναικών στο Ισραήλ. Και βέβαια υπήρξε και ο αναγκαίος αντίλογος, πάντα στα πλαίσια των μέσων. Βουλευτίνες και γυναικείες οργανώσεις-φαντάσματα να προβάλλονται γεναιόδωρα από τα ΜΜΕ, υιοθετώντας έναν "εξευγενισμένο" λόγο, που κυμαινόταν από την εθνικοπατριωτική αποδοχή (υπό κάποιους όρους) της παλλαϊκής άμυνας, μέχρι την άρνησή της στα πλαίσια μιας ισότητας που δεν έχει ακόμη κατακτηθεί

Πέρα από την Αλίκη στο ναυτικό...

Η "χρήση" των γυναικών σ' αυτό το νομοσχέδιο δεν στοχεύει "στην εκπαίδευσή τους σε στρατιωτικού τύπου επιχειρήσεις, χάριν ισότητας και για την υπεράσπιση της πατρίδας". Στοχεύει στο να φέρει σε επαφή το γυναικείο πληθυσμό με τον στρατό και όσα αυτός ως ιδεολογικός μηχανισμός προωθεί, στην προσπάθεια για καθολική έκθεση της κοινωνίας σε συντηρητικά ιδεολογήματα. Ένα μέρος των γυναικείων αντιδράσεων, παρουσίασε τη γυναίκα που καταπιέζεται, αγωνίζεται στην καθημερινότητά της και που δεν αντέχει να επιμυστεί και την υποχρέωση της ΠΑΜ αλλά ανά πάσα στιγμή, όπως έχει αποδείξει και στο παρελθόν, θα υπερασπιστεί την πατρίδα της. Η απάντηση σ' αυτό από τα κυβερνητικά χείλη αλλά και μέσα από το σ.ν., ήταν επιεικώς "χαριτωμένη". Οι γυναίκες καλούνται να αναλάβουν τους "δευτερεύοντες" ρόλους του χθες. "Γυναίκες Ηπειρώτισσες ξαφνιάσματα της φύσης...", (για την περίοδο του ελληνοαλβανικού πολέμου). Βέβαια ξαφνιάσματα, αφού αντικατέστησαν τα μουλάρια, ανέλαβαν

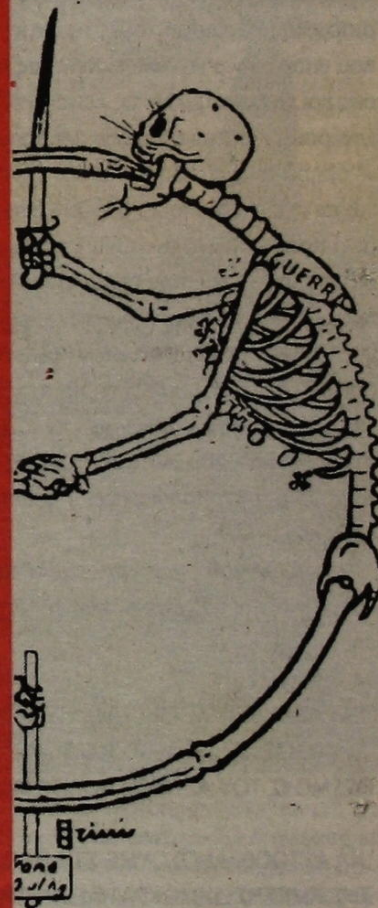
τον ανεφοδιασμό, τη σίτιση, τη νοσηλεία, την περίθαλψη και τόσα άλλα ενώ παράλληλα δούλευαν, μεγάλωναν παιδιά κλπ. Το κάλεσμα στις γυναίκες για την ΠΑΜ, έγινε και στο όνομα της ισότητας. Μίας στρεβλής ισότητας, που πατρονάει τη γυναίκα σε παγιωμένους ρόλους στην ελληνική κοινωνία, ρόλους που το οι αντιστάσεις των γυναικών αμφισβήτησαν εδώ και χρόνια. Το νομοσχέδιο επιπλήττει, με σαφή μάλιστα τρόπο, τις γυναίκες που δεν τεκνοποιούν. Θα έλεγε κανείς πως στο σ.ν. διενεργείται ένα αλισβερίσι. Για να γλιτώσεις την ΠΑΜ, τεκνοποιείς, συμβάλλοντας έτσι ενεργά στην αντιμετώπιση της υπογεννητικότητας και την προώθηση του ρόλου της οικογένειας. Οι γυναίκες έτσι και αλλιώς "μέσα στο σπίτι, έξω στο δρόμο, στη δουλειά, στο συνδικάτο, στο κόμμα ζούμε σε εμπόλεμη κατάσταση". Και η οποιαδήποτε συμμετοχή στον κατ' εξοχήν μηχανισμό καταστολής του κράτους, τον στρατό, αναπαράγει τέτοιου είδους αντιλήψεις.

Μια από τις σημαντικότερες πτυχές του νομοσχεδίου είναι η αναβάθμιση του εθνικισμού. Σε μια περίοδο όπου οι ξένοι αντιμετωπίζονται ως κύνεγκητα θηράματα, η περίπτωση ενός κύματος λαθρομεταναστών μπορεί κάλλιστα να ερμηνευτεί ως περίπτωση "έκτακτης ανάγκης" όπου οι επίδοξοι αλβανοφάγοι θα λάβουν όπλα, νομιμότητα και πολιτική κάλυψη. Κατά το ίδιο μοτίβο, μια μαζική αντίδραση εργαζομένων, μια απεργία, μπορεί να ερμηνευτεί επίσης ως κατάσταση έκτακτης ανάγκης και να κατασταλεί ανάλογα.

Η στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας που απεργάζεται το νομοσχέδιο, ενισχύει απεριόριστα το ρόλο του στρατού ως ιδεολογικού μηχανισμού του κράτους. Η αντίληψη του "άλλου", ως εχθρού, γενικεύεται, ξεπερνώντας τα συρματοπλέγματα των στρατοπέδων και τυλίγοντας σε συρματοπλέγματα κάθε κουλτούρα αντίστασης και ελευθερίας.

Στοιχεία πάρθηκαν από:

- Το σχέδιο νόμου "ΠΕΡΙ ΠΑΛΛΑΪΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ"
- Τον ημερήσιο και κυριακάτικο Τύπο
- Το άρθρο "Θητεία γένους Θηλυκού", (Περιοδικό "Δελτίο Θυέλλης", Νο 8, καλοκαίρι 1996)
- Το κείμενο "Για το γυναικείο αντιπολεμικό κίνημα" ("Χωρίς σύνορα", βιβλίο της Αντιπολεμικής Αντιεθνικιστικής Συσπείρωσης, 1993)
- Το κείμενο "Όχι στην Παλλαϊκή Άμυνα", (προκήρυξη της πρωτοβουλίας γυναικών "Γυναικεία Αντίσταση στην Παλλαϊκή Άμυνα")
- Το άρθρο "Παλλαϊκή Άμυνα: Ουτοπία ή σοβαρή ρεαλιστική προσπάθεια;" (Περιοδικό "Άμυνα και Διπλωματία", Δεκέμβρης 1997)
- Το κείμενο "Στρατός και σεξισμός", (φυλλάδιο "Συζήτηση για το σεξισμό", μέλη και συμπαραστάτες/τριες του ράδιο Κιβωτός και του ράδιο Ουτοπία, Ιούνιος 1997).

Σημειώσεις

- (1). σχέδιο νόμου
- (2). νομοθετικό διάταγμα
- (3). νόμος 14488
- (4). Οργανισμοί Τοπικής Αυτοδιοίκησης
- (5). Γενικό Επιτελείο Εθνικής Άμυνας
- (6). Υπουργείο Εθνικής Άμυνας
- (7). Κυβερνητικό Συμβούλιο Εθνικής Άμυνας
- (8). Γενικό Επιτελείο Στρατού

Επιμέλεια: Ε.Κ.Ψ. και Μ.Κ.

Κείμενο του αρνητή στράτευσης Γ. Μεριζιώτη

Για μια ακόμα φορά ένας αναρχικός, ταγμένος μαχητής της ελευθερίας, είναι όμηρος στα χέρια των εξουσιαστών. Για μια ακόμα φορά τα σκυλιά των εξουσιαστών, άβουλα όπως πάντα, πλήρως εκπαιδευμένα στα σύγχρονα εκπαιδευτήρια των αφεντικών τους, εκτέλεσαν τις διαταγές που τους έδωσαν. Κατάφεραν να με συλλάβουν μετά από χρόνια κοινωνικής πάλης ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας και καταπίεσης ανθρώπου πάνω σε άνθρωπο. Ξέρουν πολύ καλά ότι η επιθυμία και ο αγώνας μου σαν αναρχικός ολικός αρνητής στράτευσης για την ελευθερία και την ισότητα των λαών δεν σταματά με τον εγκλεισμό μου στις φυλακές τους. Αντίθετα, έτσι μεγαλώνουν τη λύσσα μου και την επιθυμία μου να τους καταστρέψω καθημερινά με οποιονδήποτε τρόπο.

Διώκομαι πολιτικά γιατί αρνούμαι να συμμετάσχω στους μηχανισμούς των εξουσιαστών που προωθούν τις ιεραρχικές σχέσεις, το φασισμό, τον σεξισμό, την πλήρη υποταγή του ατόμου και της κοινωνίας σε μια μειοψηφία ατόμων που γεύεται το μόχθο και τους καρπούς των κοινωνιών όλου του κόσμου.

Είμαι όμηρος επειδή αρνούμαι να συμμετέχω στον πιο οργανωμένο κυριαρχικό μηχανισμό τους, το στρατό, που υπάρχει για να δολοφονεί τους λαούς και να καταστέλλει τις κοινωνικές εξεγέρσεις και επαναστάσεις. Με κρατάνε όμηρο τους επειδή αρνούμαι να υποταχτώ στα σχέδιά τους. Επειδή καθημερινά προσπαθώ να ανατρέπω τις εξουσιαστικές σχέσεις που έχουν επιβάλλει προκειμένου να διαγωνίζονται την κυριαρχία τους πάνω και μέσα στην κοινωνία. Επειδή οι στόχοι μου και τα προτάγματά μου έχουν να κάνουν με την καταστροφή των θεσμών τους, των αξιών τους και ό,τι αντιπροσωπεύει η αστική ιδεολογία.

Ο αγώνας μου θα συνεχίζεται αδιάλλακτα για την κοινωνική απελευθέρωση.

ΝΑ ΑΡΝΗΘΟΥΜΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟ
ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΞΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ
ΘΕΣΜΟΥΣ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΝΑ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΣΤΗ ΒΑΣΗ
ΤΗΣ ΑΜΕΣΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΤΟ
ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΜΑΣ

ΕΝΤΕΙΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ
ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ
ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΓΩΝΙΣΤΗ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
ΣΤΟΥΣ 5 ΤΗΣ Α.Σ.Ο.Ε.Ε.

12/4/98

Γιάννης Μεριζιώτης
(κρατούμενος στο 951 τάγμα
αγ. παρασκευής)

Η σύλληψη του αρνητή στράτευσης Γιάννη Μεριζιώτη...

... έγινε το βράδυ της Παρασκευής 22 Μάη σε φεστιβάλ του δήμου Κερατσινίου. Τα όργανα της τάξης σταμάτησαν αυτόν και την κοπέλα του για εξακρίβωση και αφού τους οδήγησαν στο αστυνομικό τμήμα διαπίστωσαν ότι εκκρεμεί εναντίον του ένταλμα σύλληψης για ανυποταξία.

Το ίδιο βράδυ οδηγήθηκε στο άθλιο κρατητήριο του 951 τάγματος αγ. παρασκευής. Σύμφωνα με τις διαδικασίες που ακολουθήθηκαν το τελευταίο δεκαπενθήμερο ενάντια στους αντιρρησίες Θ. Μακρή και Λ. Πετρομελίδη και την ερμηνεία των νέων στρατολογικών διατάξεων στις οποίες αυτές στηρίζονται, η μεταγωγή του από το αστυνομικό τμήμα στη στρατονομία είναι μία ένδειξη πως οι κρατικές αρχές σκοπεύουν να κινηθούν εναντίον όσων έχουν αρνηθεί το στρατό, ανεξέλεγκτα και κατά βούληση κάθε φορά. Πράγμα που φάνηκε από το γεγονός ότι ακολούθησαν διαφορετική διαδικασία στις τρεις περι-

πτώσεις συλλήψεων. Διαψεύδεται, δηλαδή, η ελπίδα ορισμένων αντιρρησιών συνείδησης ότι θα μπορούσαν να εκμεταλλευτούν τις «ευνοϊκές» διατάξεις του νέου νόμου, για να απαλλαγούν από τη δίωξη.

Ο Γιάννης Μεριζιώτης έμεινε όλο το σαββατοκύριακο στο κρατητήριο της στρατονομίας. Το Σάββατο το βράδυ μία ομάδα είκοσι συντρόφων έφτασαν μέχρι την πύλη του στρατοπέδου και φώναξαν συνθήματα για δέκα περίπου λεπτά (το κρατητήριο απέχει μόλις 50 μέτρα από εκεί). Αποπειράθηκαν μάλιστα να γράψουν συνθήματα στον τοίχο έξω από την πύλη αλλά τους απέτρεψαν γύρω στους δέκα στρατονόμοι.

Την επόμενη μέρα, στο Κερατσίνι, την τρίτη μέρα του φεστιβάλ του δήμου, μία ομάδα σαράντα συντρόφων από διάφορες περιοχές της Αθήνας, έκανε μία δυναμική παρέμβαση. Κρεμάστηκαν πανό, φωνάχτηκαν συνθήματα, η συ-

ναυλία που γινόταν εκείνη την ώρα διακόπηκε και τα 1000 άτομα που την παρακολουθούσαν πληροφορήθηκαν για τη σύλληψη που είχε γίνει στον ίδιο ακριβώς χώρο δύο μέρες πριν.

Το πρωί της Δευτέρας, στο Ρουφ ο Γιάννης Μεριζιώτης πέρασε από τον ανακριτή. Ο νέος νόμος δεν ορίζει χρονικά όρια κατάταξης για όσους ανήκουν σε κλάση μεγαλύτερη από του '88. Γι αυτό το λόγο ο συντροφος αφέθηκε ελεύθερος χωρίς φύλλο πορείας. Ορίστηκε όμως τακτική δικάσιμος για τις αρχές του επόμενου Δεκέμβρη.

Το πιθανότερο τώρα είναι πως ο Γιάννης Μεριζιώτης θα κληθεί να καταταχτεί πριν από το Δεκέμβρη. Αυτό σημαίνει πως, αν, αφού κληθεί να καταταχτεί, δεν παρουσιαστεί, θα εκδοθεί νέο ένταλμα και θα αντιμετωπίσει δεύτερη δίωξη. Έτσι, στη δίκη του Δεκέμβρη θα εκκρεμεί και μία δεύτερη ανυπο-

ταξία, η οποία μάλιστα δεν θα εμπίπτει στις υποτιθέμενες «ευνοϊκές» διατάξεις του νέου νόμου, γιατί θα έχει συντελεστεί μετά την ψήφισή του.

Τη στιγμή λοιπόν που οι μεθοδεύσεις των στρατοκρατών δεν φαίνεται να έχουν τέλος, είναι απαραίτητη η εγρήγορση και η αλληλεγγύη όλων μας. Η ολική άρνηση να στηριχτεί άμεσα και με κάθε τρόπο.

... και των Θ. Μακρή και Λ. Πετρομελίδη

Από τις 27 Ιούνη του '97 έχει ψηφιστεί ο νόμος 2510 (Φ.Ε.Κ. 136) που καθιερώνει την κοινωνική θητεία και περιέχει «ευνοϊκές» διατάξεις για τους ανυπότακτους που έχουν καταταχτεί ή θα θελήσουν να καταταχτούν. Σύμφωνα με το άρθρο 2 του νόμου εξαιρούνται από τις προσκλήσεις για ανυποταξία αυτοί που ανήκουν στην κλάση 1988 (γεννημένοι το 1967) και σε νεότερες κλάσεις, εφόσον καταταχτούν ως τις 30 Νοέμβρη του 1998. Όσοι είναι μεγαλύτεροι εξαιρούνται και αυτοί, αλλά δεν καθορίζεται χρονικό όριο για την κατάταξή τους. Σύμφωνα με τις ερμηνευτικές υπουργικές αποφάσεις της 2 Ιούλη του 1997

«Η ποινική δίωξη για την ανυποταξία δεν αναστέλλεται μέχρι την κατάταξη των ανυπότακτων στις Ένοπλες Δυνάμεις» και «Όσοι ανυπότακτοι συλλαμβάνονται ή προσέρχονται αυθόρμητα στις αρμόδιες στρατιωτικές δικαστικές αρχές, αφήνονται ελεύθεροι αυθημερόν, λόγω διακοπής της ανυποταξίας. Για τη σύλληψη ή την αυθόρμητη παρουσίαση αυτών, ενημερώνονται αμέσως τα αρμόδια Στρατολογικά Γραφεία, προκειμένου να τους εντάξουν για κατάταξη με την πρώτη υπόχρεη ΕΣΩ. Σε περίπτωση μη εμπρόθεσμης κατάταξης κηρύσσονται εκ νέου ανυπότακτοι και δεν είναι δυνατόν να υπαχθούν στις διατάξεις του άρθρου 2 του Ν. 2510/97» (Φ.Ε.Κ. 539, απόφαση 420/81/56369, άρθρο 5).

Όλα αυτά σημαίνουν στην πράξη πως δίνεται η «ευκαιρία» στους αντιρρησίες συνείδησης που έχει

εκδοθεί εναντίον τους ένταλμα για ανυποταξία πριν από τις 27 Ιούνη του 1997 να καταθέσουν τα χαρτιά τους για την κοινωνική θητεία. Οι ολικοί αρνητές, από την άλλη μεριά, που η κλάση τους είναι του 1988 ή μικρότερη, και αυτοί που είναι μεγαλύτεροι, δεν δίδονται ή δεν κρατούνται από το στρατό εφόσον συλλαμβάνονται, μέχρι το Νοέμβρη του 1998 οι πρώτοι και για ακαθόριστο μεγάλο διάστημα οι δεύτεροι. Ωστόσο, όσοι αρνητές είναι ανυπότακτοι μετά τις 27 Ιούνη του 1997 δεν ευνοούνται από τα παραπάνω.

Στην ουσία το θέμα της άρνησης στράτευσης ανοίγει νομικά μετά τις 30 Νοέμβρη και, πιο συγκεκριμένα, με τη δίκη του Γιάννη Μεριζιώτη.

Την ίδια στιγμή περίπου 12 αντιρρησίες συνείδησης, μέλη του συνδέσμου, δήλωσαν πως σκοπεύουν να καταθέσουν τα χαρτιά τους για την κοινωνική θητεία, άλλοι από άποψη και άλλοι ελπίζοντας στο σταμάτημα των διώξεων εναντίον τους και υπολογίζοντας ότι θα αργήσει η εφαρμογή της. Πολλοί όμως δεν το συζήτησαν καν. Άλλοι δεν δικαιούνται καν να καταθέσουν τα χαρτιά τους καθώς έχουν υπηρετήσει μέρος της θητείας τους, πράγμα που σύμφωνα με νόμο αποτελεί λόγο εξαίρεσης από την κοινωνική θητεία.

Όσοι σκοπεύουν να υπηρετήσουν την κοινωνική θητεία πρέπει μεταξύ άλλων να προσκομίσουν βεβαίωση από τα αστυνομικά τμήματα της περιοχής καταγωγής και κατοικίας τους ότι δεν έχουν άδεια οπλοφορίας και κυνηγιού!

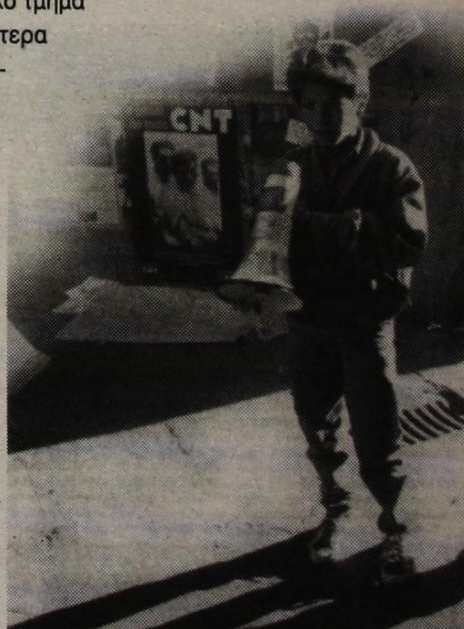
Κάποιοι που προσπάθησαν να το κάνουν αυτό και είχαν ένταλμα καρφωθήκαν στην αστυνομία. Ο Θ. Μακρής ήταν ένας από αυτούς. Η αστυνομία της Ζακύνθου προσπάθησε πριν από δύο βδομάδες να τον συλλάβει, αλλά δεν τα κατάφερε. Απολόγησε την προσπάθειά της για σύλληψη, ισχυριζόμενη ότι δεν εφαρμόζει αποφάσεις που δεν φέρουν την υπογραφή του υπουργού Δημόσιας Τάξης (όπως ο νόμος για τους αντιρρησίες). Μετά από έναν κυκεώνα διαδικασιών, την προηγούμενη Τρίτη, το στρατοδικείο Ξάνθης αναίρεσε τελικά το ένταλμα του Μακρή, απαλλάσσοντάς τον συνολικά από κάθε στρατιωτική υποχρέωση λόγω της 17μηνης παραμονής του στη φυλακή, πριν δέκα περίπου χρόνια.

Ο Λ. Πετρομελίδης ήταν ο δεύτερος αντιρρησίας που θέλησε να κάνει τα χαρτιά του για την κοινωνική θητεία στο αστυνομικό τμήμα της Δραπετσώνας (Παλιότερα είχαν γίνει κι άλλες προσπάθειες σύλληψής του, ωστόσο έμενε στο σπίτι του, γιατί θεωρούσε ότι έπρεπε να έχει δημόσια στάση ως αντιρρησίας συνείδησης). Του τηλεφώνησαν λοιπόν να πάρει την βεβαίωση που είχε ζητήσει και όταν έφτασε στο τμήμα τον συνέλαβαν! Λίγο μετά τον μετήγαγαν στις στρατιωτικές φυλακές της Κορίνθου. Η αυθημερόν απελευθέρωση που ορίζεται από τις

κρατικές διατάξεις καταστρατηγήθηκε από την αστυνομία. Θα δικαστεί στο ναυτοδικείο του Πειραιά την επόμενη Τρίτη. Αναμένεται βέβαια να αθωωθεί γιατί προτίθεται να κάνει κοινωνική θητεία. Η κράτησή του στηρίχτηκε στο γεγονός ότι το ένταλμα εναντίον του τον έκρινε προφυλακιστέο!

Το συμπέρασμα από τις περιπέτειες αυτές είναι ένα: μην μπλέξετε με στρατιωτικούς μηχανισμούς, μην δείχνετε εμπιστοσύνη ποτέ σ' αυτούς!

Αναβλήθηκε τελικά η δίκη των 33ων αφισοκολλητών. Η απουσία αρκετών από τους κατηγορούμενους καθώς και δικηγόρων οδήγησε το δικαστήριο στην αναβολή της δίκης για τις 7/10/98.

Βραζιλία: Βίαιη καταστολή διαδηλώσεων

Στις 20 Μαΐου, πραγματοποιήθηκε στην Μπραζιλία διαδήλωση ενάντια στη φτώχεια και την ανεργία, με συμμετοχή περίπου οκτώ χιλιάδων ατόμων. Όταν οι διαδηλωτές έφτασαν μπροστά στο κτίριο της γερουσίας, δέχτηκαν επίθεση από τη στρατιωτική αστυνομία, που χρησιμοποίησε δακρυγόνα, πλαστικές σφαίρες και πυροβολισμούς στον αέρα για δύο ώρες. Τουλάχιστον δεκαπέντε άνθρωποι τραυματίστηκαν, ανάμεσά τους ένας δημοσιογράφος και δύο φωτογράφοι. Την κινητοποίηση στα πλαίσια του «αγώνα για εργασία και κοινωνικά δικαιώματα» είχαν καλέσει οργανώσεις εργαζόμενων και φοιτητών, καθώς και κόμματα της αντιπολίτευσης.

Οι διαδηλωτές κατηγορήσαν τον ακροδεξιό πρόεδρο της γερουσίας, Antonio Carlos Magalhães, ως υπεύθυνο για την αστυνομική βία. Ο Magalhães αντικαθιστούσε στα προεδρικά καθήκοντα τον πρόεδρο Fernando Henrique Cardoso, που βρισκόταν σε επίσημο ταξίδι στην Ευρώπη. Είχε κινητοποιήσει επτά χιλιάδες αστυνομικούς ενόψει της διαδήλωσης, και στις 18 Μαΐου είχε δηλώσει πως δεν θα ανεχόταν καμία αναταραχή. Την επόμενη μέρα, η αστυνομία διέλυσε με δακρυγόνα και σκύλους πορεία 2.500 δημάρχων απ' όλη τη Βραζιλία, που συγκεντρώθηκαν μπροστά στο προεδρικό μέγαρο ζητώντας μεγαλύτερη χρηματοδότηση των κοινοτήτων.

Ο Magalhães δήλωσε επίσης πως θα καταστείλει το κύμα λεηλασιών από πεινασμένους αγρότες στη βορειοδυτική Βραζιλία. Στις 9 του μήνα, στρατιωτικές δυνάμεις αναπτύχθηκαν στην περιοχή και διατάχθηκε η σύλληψη 15 μελών του MST, το οποίο κατηγορήσει πως εκμεταλλεύεται τη εύκολη κατάσταση στο βορρά για να «διαταράξει μια ειρηνική επανεκλογή», αναφερόμενος στις εκλογές του Οκτωβρίου, όπου ο Cardoso θα επιδιώξει να επανεκλεγεί στην προεδρία. Εκπρόσωπος του MST απέρριψε τις κατηγορίες αλλά προειδοποίησε ότι οι λεηλασίες θα συνεχιστούν, αφού σκοπός τους δεν είναι η κλοπή αλλά η αντιμετώπιση της πείνας, και ο κόσμος στους δρόμους θα είναι πιο οργανωμένος.

Στις 18 Μαΐου, κάπου δύο χιλιάδες χωρικοί εισέβαλαν σε καταστήματα σε τέσσερις πόλεις της πολιτείας Pernambuco και πήραν τρόφιμα, σε σύντομες και καλοσχεδιασμένες επιχειρήσεις.

Στη Μαδρίτη, απ' όπου ξεκίνησε ο Cardoso την ευρωπαϊκή περιόδο του, άγνωστοι έγγραψαν στο κτίριο της βραζιλιάνικης πρεσβείας συνθήματα υπέρ του MST και των ιθαγενών του Αμαζονίου. Το προσωπικό της πρεσβείας προσπάθησε να τα σβήσει χωρίς επιτυχία.

Διαρροές ραδιενέργειας από τους «κάστορες»

Την Τρίτη, οι υπουργοί περιβάλλοντος της Γαλλίας και της Γερμανίας συναντήθηκαν στο Στρασβούργο, για να συζητήσουν για το σκάνδαλο διαρροής ραδιενέργειας από τα φορτία που μεταφέρονται από την περασμένη δεκαετία, από πυρηνικούς σταθμούς της νότιας Γερμανίας στα εργοστάσια επανεπεξεργασίας της Χάγης και του Sellafield, και από εκεί πίσω στη Γερμανία.

Όπως αποκαλύφθηκε, οι «κάστορες», οι ειδικές δεξαμενές μεταφοράς του ραδιενεργού υλικού μεταξύ Χάγης και Γερμανίας, δεν παίρνουν τα τεστ ασφαλείας εδώ και δέκα τουλάχιστον χρόνια, ενώ οι μικρότεροι κάστορες που πηγαίνουν στο Sellafield, είναι ακατάλληλοι λόγω ελαττωματικών συνδέσεων.

Σε κοινή ανακοίνωση που εξέδωσαν μετά τη συνάντηση, οι δύο υπουργοί, Dominique Voynet και Angela Merkel, έριξαν την ευθύνη στις εταιρίες που συμμετείχαν στις επιχειρήσεις μεταφοράς ραδιενεργού υλικού. «Αυτές οι εταιρίες δεν αντιμετώπισαν το πρόβλημα με τον κατάλληλο τρόπο. Αυτή η συμπεριφορά αξίζει τη δριμύτερη καταδίκη», αναφέρεται στην ανακοίνωση. Συμπλήρωσαν πως θα συσταθεί ομάδα εργασίας που θα εξετάσει πώς συνέβη αυτό.

Στο μέλλον, η μεταφορά πυρηνικών απο-

βλήτων ανάμεσα στις δύο χώρες θα εξετάζεται και θα επιτρέπεται κατά περίπτωση, όταν θα αποδειχτεί πως οι υπεύθυνες εταιρίες έχουν πάρει όλα τα αναγκαία προστατευτικά μέτρα, ώστε να μην υπάρξουν άλλες διαρροές.

Τον περασμένο μήνα, οι γαλλικές αρχές ανέφεραν στη γερμανική κυβέρνηση πως ραδιενεργά φορτία εξέπεμπαν ραδιενέργεια σε επίπεδα ως και τρεις χιλιάδες φορές πάνω από τα επιτρεπόμενα όρια. Ακολούθησε αίτηση για αντίστοιχο έλεγχο προς τους βρετανούς, που είχε παρόμοια αποτελέσματα. Η Merkel ανέστειλε όλες τις μεταφορές ραδιενεργού υλικού μέχρι το τέλος της έρευνας, αν και στην ανακοίνωση του Στρασβούργου τονίζεται πως δεν υπήρξε κανένας κίνδυνος για τη δημόσια υγεία. Προηγουμένως, η γερμανική βιομηχανία ατομικής ενέργειας της ζήτησε συγγνώμη που δεν ανέφερε τη διαρροή ραδιενέργειας από τα φορτία αποβλήτων. Ο Wilfried Steuer, πρόεδρος του Γερμανικού Ατομικού Φόρουμ, επαίνεσε τη Merkel, ως «αφοσιωμένη υπέρμαχο της ατομικής ενέργειας», σε συνέδριο βιομηχανικών στελεχών στο Μόναχο, και την παρακάλεσε να μην της γυρίσει τώρα την πλάτη της. «Προσωπικά λυπάμαι πολύ που η βιομηχανία ατομικής ενέργειας προκάλεσε στην υπουργό τόσο

σοβαρά πολιτικά προβλήματα», δήλωσε στους χίλιους ακροατές από 21 κράτη, και πρόσθεσε πως οι ειδικοί γνώριζαν το πρόβλημα αλλά δεν το ανέφεραν.

Η Bayernwerk, μία από τις εταιρίες που συμμετέχουν στις επιχειρήσεις μεταφοράς πυρηνικών αποβλήτων υποστήριξε ότι δεν υπήρξε κίνδυνος για τη δημόσια υγεία από τις διαρροές και δεν είχε καμία νομική υποχρέωση να τις αναφέρει. Υποστηρίζεται ακόμη πως το πρόβλημα θα λυνόταν με καλύτερο πλύσιμο των καστόρων πριν φύγουν από τις εγκαταστάσεις όπου φορτώνονται!

Οι Σοσιαλδημοκράτες επιμένουν στην παραίτηση της Merkel και δήλωσαν την Τρίτη πως αυτό το φιάσκο μπορεί να οδηγήσει στην κατάργηση της ατομικής ενέργειας στη Γερμανία. Βουλευτές ζητούν να ασκηθούν μηνύσεις κατά της ατομικής βιομηχανίας και της υπουργού περιβάλλοντος για σωματικές βλάβες, αφού σιδηροδρομικοί υπάλληλοι, χιλιάδες αστυνομικοί που φρουρούσαν τα φορτία καθώς πιθανό και διαδηλωτές εκτέθηκαν σε επίπεδα ραδιενέργειας πολύ πάνω από τα επιτρεπόμενα όρια. Ο πρόεδρος της ένωσης αστυνομικών, Hermann Lutz, δήλωσε πως «αυτός ο βαθμός περιφρόνησης (ενν. που έδειξε η κυβέρνηση για την υγεία των αστυνομικών) μπορεί να υπάρχει μόνο σε δικτατορίες!».

Απεργιακές κινητοποιήσεις στην Ν. Κορέα

Την Τετάρτη ξεκίνησε στην Νότια Κορέα διήμερη απεργία που κάλεσε η συνομοσπονδία εργατικών ενώσεων KCTU, δεύτερη μεγαλύτερη της χώρας, με περίπου 560.000 μέλη, κυρίως στη βαριά βιομηχανία. Αφορμή της απεργίας αποτελεί το κύμα απολύσεων των τελευταίων μηνών. Μέχρι πρόσφατα, κάθε εργαζόμενος σε μεγάλη επιχείρηση είχε εξασφαλισμένη τη θέση εργασίας του μέχρι τη συνταξιοδότηση, η μονιμότητα όμως αυτή καταργήθηκε με νόμο, στα πλαίσια προγράμματος αναδιάρθρωσης της οικονομίας, που επιβλήθηκε με την καθοδήγηση του Δ.Ν.Τ. μετά την ασιατική κρίση.

Τουλάχιστον 120.000 εργαζόμενοι υπολογίζεται πως συμμετείχαν στην απεργία, από τους οποίους οι 30.000 στην αυτοκινητοβιομηχανία Hyundai, που ανακοίνωσε την περασμένη εβδομάδα πως εξετάζει το ενδεχόμενο απόλυσης 8.200 εργαζόμενων, που αντιστοιχούν στο 27% του συνόλου, επειδή η παραγωγή της ξεπερνά κατά πολύ τις πωλήσεις και έχει δημιουργηθεί μεγάλο στοκ αδιάθετων αυτοκινήτων. Η συμμετοχή στην απεργία ήταν επίσης μεγάλη στην Daewoo, δεύτερη μεγαλύτερη αυτοκινητοβιομηχανία της Κορέας. Χιλιάδες αστυνομικοί είχαν κινητοποιηθεί στις μεγάλες πόλεις της Νότιας Κορέας, χωρίς πάντως να αναφερθούν επεισόδια, τουλάχιστον την πρώτη μέρα. Την Τρίτη, το χρηματιστήριο της Σεούλ έκλεισε με αρνητικό ρεκόρ για τα τελευταία έντεκα χρόνια, σημειώνοντας μικρή ανάκαμψη την επόμενη μέρα, αντανakλώντας τη γενική νευρική κατάσταση και απαισιοδοξία για τη νοτιοκορεατική οικονομία.

Οι απεργιοί, πέρα από τη διασφάλιση των θέσεων εργασίας, ζητούν ουσιαστική αύξηση στα επιδόματα ανεργίας. Η κυβέρνηση κήρυξε παράνομη την απεργία, καθώς θεωρεί πως τα απήματα των απεργών δεν είναι διαπραγματεύσιμα. Ο εκπρόσωπος της KCTU, Lee Gap-yong, δήλωσε μετά το ναυάγιο στις διαπραγματεύσεις της τελευταίας στιγμής με την κυβέρνηση, πως «δεν έχουμε άλλη επιλογή από την απεργία, αφού η κυβέρνηση δε δέχεται τα δίκαια απήματά μας».

Η υπερπαραγωγή αποτελεί το κυριότερο πρόβλημα της νοτιοκορεατικής αυτοκινητοβιομηχανίας, που επιδεινώνεται από την πρόσφατη πτώση της τιμής του ιαπωνικού γιεν, γεγονός που καθιστά πιο ανταγωνιστική στις διεθνείς αγορές τα ιαπωνικά αυτοκίνητα.

Το Δ.Ν.Τ. έθεσε ως κυριότερο όρο για τη σύναψη δανείου προς τη Ν. Κορέα το Δεκέμβριο την «αναδιάρθρωση» της βιομηχανίας

της, που εκφράζεται κυρίως με αλλαγή των εργασιακών σχέσεων και άρση της μονιμότητας των εργαζόμενων. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, η ανεργία στη χώρα μετά την ασιατική κρίση έχει διπλασιαστεί, φτάνοντας το 1.5 εκατομμύρια άνεργους. Η Hyundai ανακοίνωσε πρώτη μαζικές απολύσεις, ενώ αναμένεται να ακολουθήσουν στο άμεσο μέλλον η Daewoo και η Kia.

Συγκρούσεις με απεργούς στη Νικαράγουα

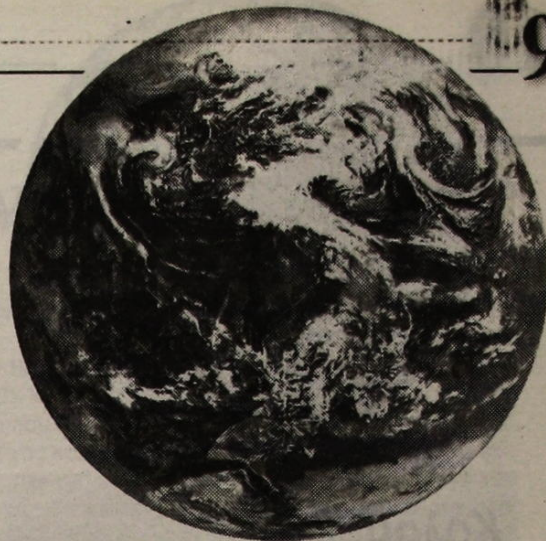
Εικοσπρία συνολικά άτομα, περιλαμβανόμενων επτά αστυνομικών, τραυματίστηκαν σε συγκρούσεις ανάμεσα στις ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας της Νικαράγουα και γιατρούς και φοιτητές στην πρωτεύουσα Μανάγουα, στα τέλη της περασμένης εβδομάδας.

Οι φοιτητές έστησαν οδοφράγματα σε κεντρικούς δρόμους, ζητώντας την απελευθέρωση συμφοιτητών τους που συνελήφθησαν κατά τη διάρκεια κινητοποιήσεων σε συμπάρασταση στους γιατρούς του δημοσίου που απεργούν. Η αστυνομία χρησιμοποίησε στρατιωτικό εξοπλισμό και πλαστικές σφαίρες για να τους αντιμετωπίσει. Πολλοί από τους συλληφθέντες ξεκίνησαν απεργία πείνας στις 13 Μαΐου.

Περίπου πέντε χιλιάδες γιατροί απεργούν από τις 24 Φεβρουαρίου, με βασικό αίτημα αύξηση κατά 200% για φέτος και 800% για τα επόμενα δύο χρόνια, ενώ η κυβέρνηση υποστηρίζει πως δεν μπορεί να προσφέρει παραπάνω από 100%. Οι τωρινοί μισθοί των γιατρών του δημοσίου κυμαίνονται από 56 ως 87 δολάρια το μήνα.

Οι διαπραγματεύσεις ναυάγησαν στις 6 Μαΐου, και την επόμενη μέρα έξι γιατροί ξεκίνησαν απεργία πείνας στην πόλη Matagalpa, για να ακολουθήσουν άλλοι τριάντα στην Μανάγουα. Εκπρόσωπός τους απειλήσε πως θα κλείσουν όλοι οι δρόμοι προς την πρωτεύουσα και τμήματα της Παναμερικανικής Λεωφόρου. Στις 8 του μήνα στήθηκαν τα πρώτα οδοφράγματα μέσα στη Μανάγουα, ενώ η αστυνομία επενέβη στις 12 με πλαστικές σφαίρες και δακρυγόνα. Οι διαδηλωτές αντιστάθηκαν. Ανακοινώθηκε πως επτά αστυνομικοί τραυματίστηκαν, οι τρεις με εγκαύματα στο πρόσωπο από αυτοσχέδιες βόμβες φορμαλδεΐδης, και 25 διαδηλωτές συνελήφθησαν.

Άλλοι 25 γιατροί συνελήφθησαν στις πόλεις Masaya και Granada, ενώ δεκάδες τραυματίστηκαν. Οι κάτοικοι κάποιων περιοχών όπου συνέβησαν συγκρούσεις διαμαρτυρήθηκαν για τη βιαιότητα της αστυνομίας και απείλησαν με κινητοποιήσεις εναντίον της αν δε σταματήσει.

Παγκόσμιος καπιταλισμός; Παγκόσμια αντίσταση! (νο2)

Πάνω από 300 συλλήψεις
στη Γενεύη

100 συλλήψεις στο Μόντρεαλ

Ενάντια στην Eurorol

Κολομβία #1

Κοινή εκπαίδευση
στρατιωτικών μονάδων των ΗΠΑ
και κολομβιανών στρατευμάτων

Το 1991, οι ΗΠΑ ψήφισαν ένα νόμο σύμφωνα με τον οποίο ειδικές δυνάμεις του στρατού των ΗΠΑ μπορούν να εκπαιδεύονται στο εξωτερικό, αν "εκτιμάται πως αυτό θα βοηθούσε στην καλύτερη εκπαίδευσή τους". Σύμφωνα με τον παρπάνω νόμο, δημιουργήθηκε το πρόγραμμα "JCET" (Κοινή Συνδυασμένη Αμοιβαία Άσκηση), ένας εύσχημος τρόπος για να περιγραφεί η εκπαίδευση από ειδικούς των ΗΠΑ "ειδικών στρατιωτικών μονάδων" σε "ευαίσθητες" περιοχές, ενώ παράλληλα δικαιολογείται και η παρουσία αμερικανικών στρατευμάτων. (Και στο Βιετνάμ τα πρώτα χρόνια τα αμερικανικά στρατεύματα περιγράφονταν ως "στρατιωτικοί σύμβουλοι"). Σύμφωνα με το πρόγραμμα JCET, τα τελευταία επτά χρόνια οι ΗΠΑ 41 τέτοιου είδους "ασκήσεις" στην Ινδονησία. Καθώς τα τελευταία χρόνια εντείνεται η δράση των δύο αντάρτικων οργανώσεων της Κολομβίας (του FARC, που σύμφωνα με τις ΗΠΑ αποτελείται από 15.000 αντάρτες και του ELN που σύμφωνα πάλι με τις ΗΠΑ αποτελείται από 5.000) το ενδιαφέρον του Πενταγώνου για την εφαρμογή του προγράμματος JCET έχει στραφεί στην Κολομβία. Έτσι, μέσα στο 1996 πραγματοποιήθηκαν 28 "ασκήσεις" ειδικών δυνάμεων των ΗΠΑ στην Κολομβία και μέσα στο 1997 άλλες 29. Για το 1998, ο αρχικός σχεδιασμός προέβλεπε την πραγματοποίηση 24 "ασκήσεων" του προγράμματος JCET στην Κολομβία, η κατάσταση όμως σε αυτή τη λατινοαμερικανική χώρα προειδεάζει για την πραγματοποίηση πολύ περισσότερων. Ο εκπρόσωπος τύπου του Πενταγώνου Kenneth H. Bacon δήλωσε πως "θεωρούμε το πρόγραμμα JCET ως ιδιαίτερα σημαντικό, γιατί μας επιτρέπει να εξασκούμαστε σε διαφορετικές περιοχές του κόσμου και να διδασκόμαστε από το πως δρουν άλλοι στρατοί. Επίσης, έτσι διδασκόμαστε σημαντικές τεχνικές, όπως για την απελευθέρωση ομήρων (σ.σ. οι αγωνιστές του MRTA στην ιαπωνική πρεσβεία της Λίμα προφανώς αποτέλεσαν χρήσιμο μάθημα...) Όλες αυτές οι επιχειρήσεις καλύπτονται από το νόμο".

Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, σε μόνιμη βάση βρίσκονται στην Κολομβία 200 "στρατιωτικοί σύμβουλοι" των ΗΠΑ, ενώ ο στρατός της Κολομβίας θα λάβει μέσα στο 1998 37 εκατομμύρια δολάρια ως βοήθεια από τις ΗΠΑ.

Κολομβία #2

Μαζικές απελευθερώσεις
κρατουμένων

Την Κυριακή 24 Μάη, 200 αντάρτες της FARC επιτέθηκαν στις φυλακές San Isidro της πόλης Porayan, πετυχαίνοντας την απελευθέρωση 326 φυλακισμένων, από το σύνολο των 975 που κρατούνταν εκεί. Δύο μέρες πριν, 20 φυλακισμένοι αντάρτες είχαν δραπέτευσει με τούνελ από τις φυλακές υψίστης ασφαλείας της Μπογκοτά. Πριν από ένα μήνα, αντάρτες του FARC είχαν επιτεθεί στις φυλακές του Santander, πετυχαίνοντας την απελευθέρωση άλλων 54 φυλακισμένων. Σε πρόσφατη αποτυχημένη απόπειρα δραπέτευσης σε άλλες φυλακές υψίστης ασφαλείας της Μπογκοτά, σκοτώθηκαν 14 κρατούμενοι.

Αυτή τη στιγμή στην Κολομβία υπάρχουν πάνω από 41.000 κρατούμενοι, μεγάλο μέρος των οποίων είναι πολιτικοί, όπιοι βαγμένοι σε φυλακές που αρχικά προορίζονταν για 28.000 κρατούμενους.

Ο τελικός απολογισμός των συλλήψεων κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων ενάντια στη συνδιάσκεψη του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου στη Γενεύη τελικά ξεπερνά τις 300. Εκτός από τις συμπλοκές του Σαββάτου 16 Μάη, νέες συμπλοκές έγιναν την Τρίτη 20 Μάη μετά από την συγκέντρωση και τη συμβολική "ταφή" του "κοινωνικού συμβολαίου" ανάμεσα στους εκμεταλλευτές και τους εκμεταλλευόμενους. Η συμβολική ταφή πραγματοποιήθηκε μπροστά στο άγαλμα του Ρουσσώ. Την ίδια στιγμή, ο διευθυντής του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, ο Renato Ruggiero, απευθυνόμενος στους συνέδρους, τόνιζε πως "όλοι πρέπει να επιταχύνουν την πορεία τους προς την παγκοσμιοποίηση, αλλιώς κινδυνεύουν να μείνουν απ' έξω". Καθώς όμως έπεφτε το βράδυ, άλλες ήταν εκείνες οι διαδικασίες που επιταχύνθηκαν... Εκατοντάδες άτομα επιτέθηκαν στο ξενοδοχείο Plain Palais όπου έμεναν σύνεδροι της συνδιάσκεψης (ανάμεσα στις μερσεντές που σπάστηκαν ήταν και αυτή του κυρίου Ruggiero). Ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις επιτέθηκαν στους διαδηλωτές, οι οποίοι οπισθοχωρώντας έσπασαν τα γειτονικά McDonalds και Pizza Hut. Στη συνέχεια ο κόσμος διαλύθηκε σε μικρές ομάδες σε όλη τη Γενεύη και οι ταραχές συνεχίστηκαν για αρκετή ώρα σε διάφορα σημεία της πόλης. Στις 2 τα ξημερώματα, η αστυνομία εισέβαλε στο κατειλημένο κοινωνικό κέντρο Artamis και συνέλαβε όλους όσους βρίσκονταν μέσα. Πολλές συλλήψεις πραγματοποιήθηκαν και σε άλλα σημεία της πόλης. Την επόμενη μέρα, Τετάρτη 21 Μάη, τελευταία μέρα της συνδιάσκεψης, μια μεγάλη μη-βίαιη διαδήλωση επιχείρησε να μπει στο κτίριο όπου γινόταν η ολομέλεια της συνδιάσκεψης για την διακώφει. Όταν οι διαδηλωτές άρχισαν να σπρώχνουν τους αστυνομικούς που είχαν περικυκλώσει το κτίριο, τα ελβετικά MAT επιτέθηκαν βάνουσα, με αποτέλεσμα να οδηγηθούν στο νοσοκομείο 60 άτομα.

Τη Δευτέρα 25 Μάη, ημέρα έναρξης της συνάντησης του "Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης" στο Μόντρεαλ, εκατοντάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν για να εμποδίσουν την πραγματοποίηση της πρώτης ημερίδας της συνάντησης.

Συγκεκριμένα, από τις 6.30 το πρωί, οι διαδηλωτές άρχισαν να συγκεντρώνονται κοντά στο ξενοδοχείο "Σέρατον", όπου θα γινόταν η συνάντηση του ΟΟΣΑ. Μέχρι τις 8.00 το πρωί, 100 άτομα είχαν αποκλείσει όλες τις εισόδους του ξενοδοχείου, ενώ δίπλα στο ξενοδοχείο άλλα 400 άτομα πραγματοποιούσαν συγκέντρωση. Από τις 9.00 το πρωί, άρχισαν να καταφθάνουν οι πάνω από 500 σύνεδροι, οι οποίοι, βλέποντας το ξενοδοχείο αποκλεισμένο, άρχισαν να συγκεντρώνονται στο γειτονικό πάρκο Dorchester, κάτω από ισχυρή αστυνομική προστασία. Οι διαδηλωτές προέτρεπαν τους συνέδρους να πραγματοποιήσουν ανοιχτή συνέλευση στο πάρκο, ώστε οι περαστικοί να μπορέσουν να ακούσουν τί σχεδιάζουν "κεκλεισμένων των θυρών" οι μεγαλοκαπιταλιστές του πλανήτη. Γύρω στις 10, άρχισαν να συγκεντρώνονται γύρω από το ξενοδοχείο μεγάλες δυνάμεις της αστυνομίας, οι οποίες αρχικά απομάκρυναν τα 400 άτομα που πραγματοποιούσαν συγκέντρωση συμπαραστάσης στον αποκλεισμό του ξενοδοχείου. Λίγο μετά τις 11, ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας άρχισαν να συλλαμβάνουν και τα υπόλοιπα άτομα που πραγματοποιούσαν τον αποκλεισμό. Αρκετή ώρα μετά τις 12 το μεσημέρι, οι εισόδοι του ξενοδοχείου είχαν πλέον ανοίξει, ενώ περίπου 100 άτομα είχαν προσαχθεί στο κεντρικό αστυνομικό τμήμα του νότιου Μόντρεαλ. Σύντομα, έξω από το αστυνομικό τμήμα πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης στους συλληφθέντες, κατά τη διάρκεια της οποίας η αστυνομία δεν έχασε την ευκαιρία για παραπάνω συλλήψεις.

Την Κυριακή 24 Μάη, στη Χάγη της Ολλανδίας, ομάδα 30 ακτιβιστών συγκεντρώθηκε αιφνιδιαστικά έξω από το κεντρικό αρχηγείο της Eurorol που βρίσκεται στην οδό Raamstraat στη Χάγη. Μέσα σε λίγα λεπτά, κάποιιοι από τους ακτιβιστές κάλυψαν την είσοδο του κτιρίου με δύο μεγάλα πανό, άλλοι έγγραφαν συνθήματα στους τοίχους, ενώ το σήμα της Eurorol αντικαταστάθηκε από την επιγραφή "GESTAPO". Την ώρα που οι ακτιβιστές έφευγαν, τους παρακολούθησαν ασφαλίτες, οι οποίοι συνέλαβαν 8 άτομα, που κατηγορούνται σύμφωνα με το περίφημο άρθρο 140 ως "ύποπτοι συμμετοχής σε εγκληματική οργάνωση".

Ενάντια στη Σένγκεν

Την Παρασκευή 22 Μάη, 50 ακτιβιστές από τη Γερμανία, τη Δανία και την Ελβετία πραγματοποίησαν ενέργειες διαμαρτυρίας ενάντια στην συνθήκη Σένγκεν στα δύο κύρια συνοριακά φυλάκια ανάμεσα στη Γερμανία και τη Δανία, στο Padborg και το Kruse. Οι ακτιβιστές ανέβηκαν στις στέγες από τα τελωνειακά φυλάκια, όπου έμειναν για πάνω από 7 ώρες, φωνάζοντας συνθήματα ενάντια στην "Ευρώπη-Φρούριο" και υπέρ της ελεύθερης εισόδου μεταναστών και πολιτικών προσφύγων. Συνελήφθησαν δύο άτομα, που αργότερα απελευθερώθηκαν.

★ Σήμερα, Σάββατο 30 Μάη, πραγματοποιείται στο Λονδίνο η "Πορεία για την Κοινωνική Δικαιοσύνη" που οργανώνεται για δεύτερη χρονιά από τους λιμενεργάτες του Λίβερπουλ, τους "Reclaim The Streets" κ.α.

★ Το Σάββατο 27 Ιούνη, στην Φραγκφούρτη, θα πραγματοποιηθεί πανευρωπαϊκή συγκέντρωση ενάντια στο άνοιγμα του πρώτου υποκαταστήματος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, (τράπεζα που δημιουργήθηκε για τη διαχείριση του ΕΥΡΩ).

Leonard Peltier: όχι πριν το 2008

Το συμβούλιο εξέτασης αναστολών αρνήθηκε την απελευθέρωση του Leonard Peltier, του αγωνιστή του AIM που κρατείται χωρίς στοιχεία από το 1975, καταδικασμένος για το φόνο δύο πρακτόρων του FBI κατά τη διάρκεια επίθεσης αστυνομικών σε κινητοποιήσεις ινδιάνων στον καταυλισμό Pine Ridge στη νότια Ντακότα των ΗΠΑ. Στους δικηγόρους του Peltier δεν τους επιτράπηκε να μιλήσουν κατά τη διάρκεια της ακρόασης. Σύμφωνα με τον Peltier, μέλη του συμβουλίου είπαν πως "η κυβέρνηση δεν μπορεί να αποδείξει ποιός είναι ο ένοχος, αλλά κάποιος πρέπει να πληρώσει" και "μιλήσαμε με τη γυναίκα ενός από τους νεκρούς πράκτορες του FBI και θέλει να μείνεις μέσα μέχρι να πεθάνεις. Δεν θα συνεδριάσουμε ξανά πριν από το 2.008 για να εξετάσουμε τη χορήγηση αναστολής". Το AIM και οι συμπαραστάτες του Peltier εξήγγειλαν την πραγματοποίηση κινητοποιήσεων για το Σάββατο 27 Ιούνη, με κεντρική συγκέντρωση στο πάρκο Ellipse στην Ουάσιγκτον.

Α συνάντηση Ανατολικής Ευρώπης

Η φετινή (7η) επίσημη συνάντηση "Ανατολής-Δύσης" θα πραγματοποιηθεί από τις 27 ως τις 31 Αυγούστου στη Βοημία της Τσεχίας. Όπως τονίζεται στην πρόσκληση: «Αυτή η συνάντηση έχει στόχο να αποτελέσει μια πραγματική ομάδα εργασίας, και όχι να είναι απλά άλλη μια συνάντηση-νοσταλγίας ή ονειροπολήσεων για το διεθνές αναρχικό κίνημα. Αντιμετωπίζουμε μεγάλα προβλήματα και έτσι η συνάντηση δεν θα χαρακτηρίζεται από το πνεύμα "ανεκτικότητας για τους πάντες και τα πάντα", που παρατηρείται στο λεγόμενο ελευθεριακό κίνημα. Δεν θέλουμε να επαναληφθεί το φαινόμενο να μπορούν να λέγονται τα πάντα, χωρίς όμως συνέπειες. Γι' αυτό, αν θέλετε στα σοβαρά μια συζήτηση για την ανάπτυξη (ή μάλλον για την υπανάπτυξη) του ταξικού αγώνα στην ανατολική Ευρώπη και αν θέλετε να συμμετάσχετε στη διαδικασία που στοχεύει στην ενίσχυση και την ενοποίηση της επαναστατικής κοινότητας της εργατικής τάξης, ελάτε να συμμετάσχετε!».

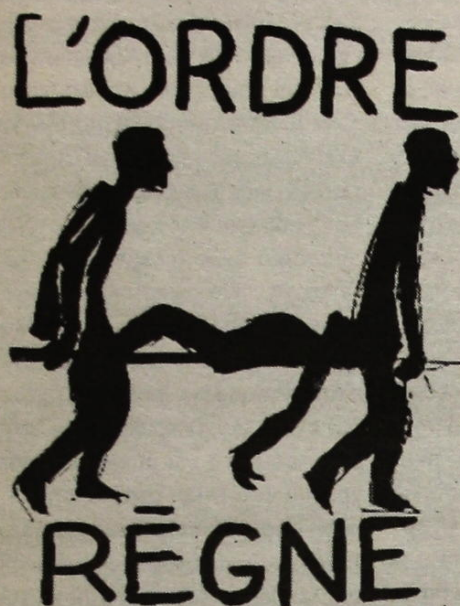
Για επικοινωνία: Federation of Social Anarchists, PO Box 5, 15006 Prague 56, Czech Republic, τηλ: +420-2-90006917 e-mail: fsa-praha@usa.net

Συνάντηση επιτροπών αλληλεγγύης στους ζαπατίστας

Η ιταλική ένωση επιτροπών αλληλεγγύης στους ζαπατίστας "Ya Basta" προτείνει την πραγματοποίηση μιας έκτακτης ευρωπαϊκής συνάντησης αλληλεγγύης στους ζαπατίστας. Η συνάντηση θεωρείται αναγκαία εξαιτίας των τελευταίων εξελίξεων στο Μεξικό (μαζικές απελάσεις διεθνών παρατηρητών, επιθέσεις στους εξεγερμένους αυτόνομους ζαπατιστικούς δήμους, πόλεμος χαμηλής έντασης).

Η συνάντηση προτείνεται να πραγματοποιηθεί από τις 13 ως τις 14 Ιουνίου στο Μιλάνο, στο κατειλημένο κοινωνικό κέντρο Leoncavallo (οδός Wattau, τηλ. 02/6705185).

ΜΑΗΣ '68: Το Χρονικό των Γεγονότων

Πέμπτη 30 Μαΐου (Η παλινόρθωση αρχίζει)

Ο στρατηγός Ντε Γκολ ολοκληρώνει τον ελιγμό του, αποδεικνύοντας την κλάση του ως μεγάλου και ιδιοφυούς πολιτικού. Εμφανίζεται στην τηλεόραση στις 4.00 μ.μ. και δηλώνει πως εγκαταλείπει το σχέδιο για δημοψήφισμα. Αντ' αυτού διαλύει τη Βουλή, ανασχηματίζει την Κυβέρνηση, διατηρώντας τον Πομπιντού στη θέση του πρωθυπουργού, αλλά κυρίως προκηρύσσει εκλογές στις 23 Ιουνίου και 30 Ιουνίου (πρώτος και δεύτερος γύρος).

Φυσικά δεν παραλείπει να υπαινιχθεί το ενδεχόμενο επέμβασης του στρατού: "Δεδομένου ότι είμαι ο εγγυητής της εθνικής και δημοκρατικής νομιμότητας, εξέτασα το τελευταίο εικοσιτετράωρο όλες ανεξαιρέτως τις δυνατότητες, που θα μου επέτρεπαν να τη διαφυλάξω. (...) Αν συνεχιστεί αυτή η κατάσταση, για να διαφυλάξω τη δημοκρατία θα πρέπει να ακολουθήσω, σύμφωνα με το Σύνταγμα, άλλες λύσεις και όχι την άμεση και καθολική ψηφοφορία. Σε κάθε περίπτωση πρέπει να οργανωθεί η αντίσταση των πολιτών...". Για να προσάψει αμέσως μετά

πολιτικούς. Μετά, αυτά τα πρόσωπα δε θα ζύγιζαν πιο πολύ απ' το βάρος τους, που δεν είναι και μεγάλο. Ε, λοιπόν όχι! Η Δημοκρατία δεν θα υποστεί τη σημαία της! Ο λαός θα ανακτήσει το θάρρος του. Η πρόσδος, η ανεξαρτησία και η ειρήνη θα νικήσουν μαζί με την ελευθερία. Ζήτω η Δημοκρατία! Ζήτω η Γαλλία!"

Ο Ντε Γκολ ήταν πειστικός. Σε κάθε γωνιά του Δυτικού κόσμου στα 1968 καθένας αριστερός επαναστάτης, όση εχθρότητα κι αν είχε για το σοβιετικό μοντέλο, όσο κι αν το ντόπιο ΚΚ τον πολεμούσε, φάνταζε στα μάτια των αστών σαν κομισάριος του Στάλιν.

Έτσι στις 6.00 μ.μ. μισό με ένα εκατομμύριο οπαδοί του Ντε Γκολ, δεξιοί και ακροδεξιοί, συγκεντρώνονται στο μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη και διαδηλώνουν φωνάζοντας συνθήματα όπως "Ο Κον Μπεντίτ στο Νταχάου", "Οι φοιτητές στα Κρεματόρια", "Τα κομμούνια στο Μάο", "Η Γαλλία στη δουλειά" κ.λπ. Σε πολλές άλλες πόλεις οι διαδηλώσεις των γκολικών είναι βίαιες: επιτίθενται σε εργοστάσια, ξυλοκοπούν εργάτες και πυροβολούν αριστερούς διαδηλωτές. Η συμμαχία των γκολικών με τον ΟΑΣ πλέον είναι αποδείξιμη.

Σε πολλούς εργασιακούς χώρους έχουν ήδη αρχίσει οι διαπραγματεύσεις με το καθεστώς.

Η κίνηση του Ντε Γκολ να μεταθέσει τη σύγκρουση από το πανεπιστήμιο, το πεζοδρόμιο και το εργοστάσιο στο πεδίο της παραδοσιακής αστικής πολιτικής, της δημοκρατίας της και των θεσμών της, προέφλεξε προς ποια πλευρά θα κλίσει η νίκη. Το παιχνίδι παίζεται πλέον στο γήπεδο των εχθρών του κινήματος και το αποτέλεσμα με μία και μόνη κίνηση έχει ήδη κριθεί.

Πρακτορείο Ρόιτερ: «Η Πράβδα, όργανο του ΚΚΣΕ, χαρακτήρισε "λυκανθρώπους" τον Ντανιέλ Κον Μπεντίτ και τους οπαδούς του, κατηγορώντας τους ότι θέλουν να διασπάσουν το προοδευτικό κίνημα ενάντια στον καπιταλισμό».

Παρασκευή 31 Μαΐου: Πολλές επιχειρήσεις σταματούν την απεργία, αλλά σε πολλά εργοστάσια οι καταλήψεις συνεχίζονται.

Γκολικές διαδηλώσεις στη Μπεςάνσόν και διαδηλώσεις του κινήματος στο Μπρεστ, το Κλερμόν Φεράν, τη Λιόν, το Νανσί και τη Νάντη. Διαδηλώσεις των αγροτών εναντίον του Ντε Γκολ στη δυτική Γαλλία.

Σάββατο 1 Ιουνίου: 50.000 σπουδαστές με επικεφαλής τον Κον Μπεντίτ διαδηλώνουν από τον σιδηροδρομικό σταθμό Μονπαρνάς μέχρι το σταθμό του Αούστερλιτς φωνάζοντας "Εκλογές - Προδοσία" και "Αυτή ήταν μόνο η αρχή. Ο αγώνας συνεχίζεται".

Κυριακή 2 Ιουνίου: Η ομαλότητα κάνει για πρώτη φορά αισθητή την παρουσία της στην καθημερινή ζωή των Γάλλων. Είναι το πρώτο γουίκ-εντ του καλοκαιριού κι έχει ήλιο.

Δευτέρα 3 Ιουνίου: Καταλαμβάνονται οι τεχνικές εγκαταστάσεις της ORTF από το στρατό.

Εξέγερση των φοιτητών στο Βελιγράδι και συμπλοκές με τις αστυνομικές δυνάμεις. 150 τραυματίες στα νοσοκομεία. Η Φιλοσο-

φική Σχολή του Βελιγραδίου καταλαμβάνεται και πολιορκείται από την αστυνομία.

Παρασκευή 7 Ιουνίου: Στις 3.00 τα ξημερώματα δυνάμεις των CRS με πολυβόλα και φορτηγά γκρεμίζουν τις πύλες του εργοστασίου της Ρενό στη Φλεν και το εκκενώνουν. Στις 5.00 π.μ. 1200 σπουδαστές

συγκεντρώνονται για συμπάρασταση στις πύλες του εργοστασίου. Στις 8.00 π.μ. κι ενώ μερικές δεκάδες μόνο άτομα εμφανίζονται στη συγκέντρωση διαμαρτυρίας της CGT (έξι χιλιόμετρα μακριά απ' το εργοστάσιο), χιλιάδες κόσμου ενώνονται με τους σπουδαστές μπροστά ακριβώς στα CRS. Οι συγκρούσεις που ξεσπάνε θα συνεχιστούν για τρεις ολόκληρες μέρες.

Οι σταλινικοί της CGT αντιδρούν όπως αντιδρούσαν πάντα, σ' όλα τα μήκη και πλάτη της Γης, όταν οι εργατικοί αγώνες ξέφευγαν από τον ασφυκτικό τους εναγκαλισμό. Αυτή τη φορά οι αυτοκλήτες υπερασπιστές της εργατικής τάξης συκοφαντούν σε ανακοίνωσή τους τον Αλέν Ζεσμάρ σαν αρχηγό των... προβοκατόρων.

Κυριακή 9 Ιουνίου: Ο Τίτο δέχεται τα αιτήματα των φοιτητών. Η "κόκκινη βδομάδα" του Βελιγραδίου θα τελειώσει. Ο ιδιότυπος "σοσιαλισμός" του Τίτο, φιλελεύθερος οικονομικά και πολιτικά σε σχέση με τα άλλα καθεστώτα του ανατολικού μπλοκ, θα κατορθώσει, όπως συνέβη και στην περίπτωση του πολωνικού '68, να μην ενωθούν οι εργάτες με τους φοιτητές.

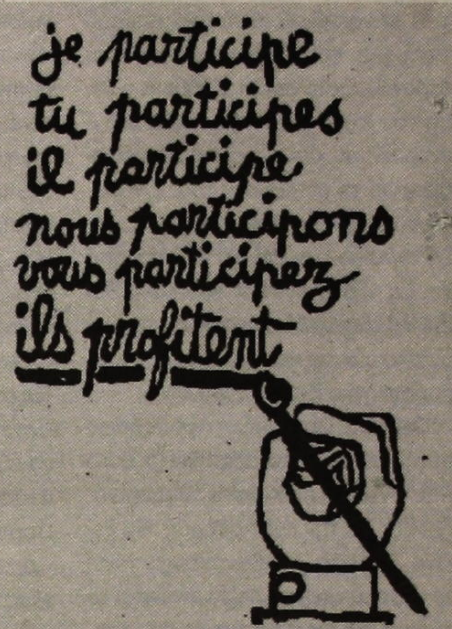
Δευτέρα 10 Ιουνίου: Στις 6.30 το πρωί συλλαμβάνονται καμιά εκατοστή σπουδαστές ενώ συνεδριάζουν, φιλοξενούμενοι στα γραφεία της CFDT. Ο κλεφτοπόλεμος που ξεκινάει θα διαρκέσει όλη την ημέρα. Το βράδυ ο 17χρονος μαθητής Ζιλ Τοτάν θα πέσει και θα πνιγεί στον Σηκουάνα, κυνηγημένος από την αστυνομία.

Η βιομηχανία μετάλλων και η ORTF συνεχίζουν την απεργία ενώ τα κατελημμένα εργοστάσια της Σιτροέν και της Ρενό στη Μπιγιανκούρ ετοιμάζουν την άμυνά τους.

Τρίτη 11 Ιουνίου: (Τρίτη νύχτα των οδοφραγμάτων) Μετά τη δολοφονία του μαθητή, δύο εργάτες --ο Πιερ Μπεϊλό (από σφαίρα των CRS) και ο Ανρί Μπλανσέ (τον πετούν οι αστυνομικοί από ένα μαντρότοιχο)-- θα χάσουν τη ζωή τους στο εργοστάσιο της Πεζό στο Σοσό, όπου σημειώνονται οι πιο βίαιες συγκρούσεις όλου του διμήνου.

Άγριες, αυθόρμητες διαδηλώσεις ξεσπούν στο Παρίσι, στη Νάντη, στο Σεν Ναζέρ, και στη Λιόν. Ειδικά στο Παρίσι, που όλοι έχουν συνειδητοποιήσει πως θα περάσει καιρός πριν ξαναδούν "το βάθος του ουρανού" (να) "είναι κόκκινο", υψώνονται δεκάδες οδοφράγματα --72 σύμφωνα με μια μαρτυρία-- και οι διαδηλωτές επιτίθενται στον αστυνομικό Σταθμό της 5ης Περιφέρειας ενώ η άλλη πλευρά πραγματοποιεί 1.500 συλλήψεις.

Τετάρτη 12 Ιουνίου: Μέ πρόσχημα τις εκλογές ο Ντε Γκολ επιβάλλει στρατιωτικό νόμο. Θέτει εκτός νόμου αριστεριστικές οργανώσεις, απαγορεύει τις διαδηλώσεις και κατεβάσει θεωρακισμένα στους μεγάλους δρόμους του Παρισιού.

Πέμπτη 13 Ιουνίου: Ο Ντε Γκολ αμνηστεύει τους στρατιωτικούς, μέλη του ΟΑΣ.

Παρασκευή 14 Ιουνίου: Ανακαταλαμβάνεται από τις δυνάμεις της τάξεως και του νόμου το Εθνικό Θέατρο Οντεόν.

Σάββατο 15 Ιουνίου: Αποφυλακίζεται ο Ραούλ Σαλάν και οι υπόλοιποι του ΟΑΣ ενώ παράλληλα αρχίζει ένα κυνήγι μαγισσών κατά των αριστερών ηγετών του κινήματος.

Κυριακή 16 Ιουνίου: Ανακαταλαμβάνεται από τα CRS η Σορβόνη.

Δευτέρα 17 Ιουνίου: Σταματάει η κατάληψη της Ρενό.

Πέμπτη 20 Ιουνίου: Οι εργάτες της Πεζό επιστρέφουν στην εργασία τους.

Κυριακή 23 Ιουνίου: Μεγάλη νίκη (43,7%) του Ντε Γκολ στον πρώτο γύρο των γαλλικών εκλογών. Περισσότεροι από ένα εκατομμύριο εργαζόμενοι εξακολουθούν να απεργούν.

Δευτέρα 24 Ιουνίου: Σταματά η απεργία στη Σιτροέν.

Τετάρτη 26 Ιουνίου: Σταματά η απεργία στην Ουζινόρ στη Δουνκέρκη.

Κυριακή 30 Ιουνίου: Επισφραγίζεται ο θρίαμβος του Ντε Γκολ στο δεύτερο γύρο των γαλλικών εκλογών.

VIGILANCE!

INDICATEURS "CIVIQUES"

τις δικές του προθέσεις στους αντιπάλους, επισείοντας τον κίνδυνο συγκαλυμμένης με αχυρανθρώπους κομμουνιστικής δικτατορίας: "Η Γαλλία πραγματικά απειλείται με δικτατορία. Θέλουν να την υποχρεώσουν να δεχτεί μια εξουσία που θα επιβαλλόταν μέσα σε εθνική απελπισία. Μια εξουσία που θα ήταν φανερά και ουσιαστικά η εξουσία του νικητή, δηλαδή του ολοκληρωτικού κομμουνισμού. Φυσικά στην αρχή θα την έντυναν με ψεύτικα ρούχα, θα χρησιμοποιούσαν φιλόδοξους και μισαλλόδοξους περιθωριακούς

Για μια συνολική και πολύμορφη άρνηση του στρατού

Το θέμα της άρνησης του στρατού πρέπει να αντιμετωπιστεί συνολικά. Γι' αυτό είναι απαραίτητη μία κριτική του ρόλου του στρατού, ώστε να κατανοηθούν η θέση του στη σημερινή κοινωνία, η ιστορική του καταγωγή και οι σχέδια-σμοί για τη μετεξέλιξή του. Είναι αναγκαία μία συνολική κριτική και ρήξη τόσο με τον ίδιο το στρατό όσο και με όλους τους υπόλοιπους θεσμούς και τις ιδεολογίες που τον νομιμοποιούν και στων οποίων την αναπαραγωγή ο ίδιος συμβάλλει.

Παράλληλα, όμως, η προσπάθεια αυτή πρέπει να αναμετρηθεί με αυτό που αντιμετωπίζουμε καθημερινά, δηλαδή με την εμπειρία μας. Να ξεκινά, δηλαδή, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο εκείνων που αρνούνται το στρατό και να στοχεύει να ριζοσπαστικοποιήσει όλες τις επιμέρους και/ή μερικές αρνήσεις, να τις φέρει σε επικοινωνία και να τις συνδέσει.

Με τη θεώρηση των διαφόρων αρνήσεων του στρατού από μία σκοπιά ιδεολογικής καθαρότητας συρρικνώνεται η ίδια η πάλη με το αποσπασματικό γύρω μας και στη συνείδησή μας, όταν το ριζικότερο και συνολικότερο που έχει κατακτηθεί φοβάται να λερωθεί από την πραγματικότητα. Όμως ο πραγματικός κόσμος περιέχει και τις πραγματικές αρνήσεις του, τους πραγματικούς φορείς τους και τις πραγματικές βουλήσεις τους.

Δεν είναι μόνο ο φόβος της καταστολής που έχει εμποδίσει την κοινωνική εξέλιξη του προτάγματος. Είναι και η ανεπαρκής τριβή με τις συνθήκες της μερικότητας.

Σήμερα, σύμφωνα με την πιο μετριοπαθή εκτίμηση, το 18% των στρατεύσιμων δεν υπηρετούν καθόλου. Το 5% παίρνει γιώτα πέντε, το 5% απαλλάσσεται για λόγους σωματικής υγείας, ενώ το 8% είναι ανυπότακτοι. 150-200 ιεχωβάδες παραμένουν φυλακισμένοι, αποτελώντας τη πλειοψηφία των αντιρρησιών. Επίσης γύρω στα 100 άτομα έχουν αρνηθεί για λόγους συνείδησης, μη θρησκευτικής, τη στρατιωτική θητεία. Παράλληλα, καθώς τελευταία προωθείται η παλλαϊκή άμυνα, από ορισμένες πλευρές αρχίζει να συζητείται η μεθόδευση της άρνησής της.

Η άρνηση του στρατού ποτέ δεν ήταν πιο πολύμορφη, αλλά και πιο βαθιά κατακερματισμένη. Ο,τι ακολουθεί στηρίζεται στη γενική θέση πως πρέπει να επιδιωχθεί εντονότερα η επικοινωνία μεταξύ των αρνητών, η ριζοσπαστικοποίηση των επιμέρους και/ή μερικών αρνήσεων και ακόμη η σύνδεσή τους:

οι θρησκευτικοί αντιρρησίες μοιάζουν απρόσιτοι μέσα στο γκέτο της αίρεσής τους,

οι ιεχωβάδες, οι οποίοι είχαν στο

παρελθόν αντιμετωπίσει ακόμα και εκτελέσεις, είναι μία μειονότητα αρνητών που λόγω των ειδικών συνθηκών της ζωής τους και της αναμενόμενης πρόσδεσής τους στην οικογένεια, είναι πολύ δύσκολο να περάσουν σε μία ριζικότερη ρήξη από την άρνηση να φέρουν όπλο. Όμως δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε πως πάντοτε πίσω από τις θρησκευτικές ομάδες έχουμε να κάνουμε με άτομα που ανήκουν σε διαφορετικές κοινωνικές τάξεις και πιθανότατα διάγουν πολύ διαφορετικούς τρόπους ζωής μεταξύ τους, και, το κυριότερο, μπορούν να εξέλθουν από την τωρινή κατάσταση τους, αν το αποφασίσουν. Πράγμα που δεν θα γίνει ποτέ και για κανέναν από αυτούς, αν σήμερα τους κλείνουμε βαθύτερα στο γκέτο τους.

το γιώτα πέντε,

Πρόκειται για την παραδοσιακή μέθοδο άρνησης του στρατού τόσο για την κοινωνία, όσο και για τον αντιεξουσιαστικό χώρο. Μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '80 μάλιστα, υπήρχαν αναρχικοί που θεωρούσαν το γιώτα πέντε ενδεδειγμένο τρόπο άρνησης, υποστηρίζοντας το δημόσια, περίπου, ως πολιτική επιλογή.

Το γιώτα πέντε είναι μια κοινωνική πρακτική άρνησης του στρατού, που διατηρεί όμως πολύ αμυδρά πολιτικά χαρακτηριστικά. Η ανάδειξή τους είναι το ζητούμενο.

Είναι θεμιτή η έμφαση στην όλη διαδικασία που οδηγεί στο στρατό μέσω οικογένειας, εκκλησίας, σχολείου και όλων των υπόλοιπων θεσμών. Ωστόσο, πέρα από τα μονόπρακτα μπροστά στους ψυχιάτρους, το στιγμιαίο εξευτελισμό και τη στιγμιαία νίκη -που αποτελεί διαρκή νίκη και προφύλαξη για το στρατό-, πέρα από τις οδηγίες για το θέατρο που θα παίξουμε μπροστά στους στρατιωτικούς, την ενημέρωση για την γκάμα των ψυχικών ασθενειών και τις κακοτοπιές που μπορεί να αντιμετωπίσουμε, η ριζοσπαστικοποίηση του γιώτα πέντε είναι κι αυτή εφικτή. Το έργο αυτό θα μπορούσαν να το αναλάβουν όσοι απαλλάσσονται για «ψυχολογικούς λόγους».

Η άρνηση στράτευσης που γίνεται μέσω του γιώτα πέντε -αν και πολύ συχνά γίνεται ξεκάθαρα αντιληπτό ότι αποτελεί συνειδητή προσπάθεια αποφυγής του στρατού- αντιμετωπίζεται ως αναπηρία και αρρώστια από την ψυχιατρική. Συνεπώς, η άρνηση αυτού του είδους πρέπει να συνοδεύεται από κριτική των κατηγοριών περί σωματικής και πνευματικής ακεραιότητας, περί κανονικής ανδρικής σεξουαλικότητας.

Επίσης, το γιώτα πέντε μπορεί να λειτουργήσει άμεσα (με μετατροπή του γιώτα πέντε σε ολική άρνηση) ή έμμεσα (με τη γενικότερη δραστηριοποίηση πάνω στα ζητήματα που σχετίζονται με το στρατό όσων έ-

χουν τύχει απαλλαγής) προς όφελος της ολικής άρνησης.

όπως και η ανυποταξία, θεωρούνται απολιτικές και ατομικιστικές μορφές φυγοστρατίας, αποκομμένες από κάθε κινηματική προοπτική

Ενώ στο διάστημα 1986-1996 η άρνηση στράτευσης δηλωνόταν με δημοσιοποίηση της στάσης με επιστολή στον τύπο και συστημένη επιστολή στο στρατολογικό γραφείο, σήμερα προτείνεται από ορισμένους μία νέα στάση που, αν γίνει συλλογική, πολιτικοποιεί την ανυποταξία. Ο Οδηγός Άρνησης Στράτευσης που έκδωσε το Γραφείο Πληροφόρησης Ανυπότακτων και Αρνητών Στράτευσης, μας καλεί να μην αναγνωρίζουμε στο εξής καμιά αρμοδιότητα του στρατολογικού γραφείου, της επιτροπής ελέγχου συνείδησης, καμιά έννοια αστικής νομιμότητας. Προτείνει την γνωστοποίηση της στάσης σε φιλικά έντυπα, φίλους, συγγενείς, αντιμιλιταριστικές εκδηλώσεις, το κάψιμο των δελτίων κατάταξης, και την εφεύρεση νέων πρωτότυπων τρόπων δημοσιοποίησης. Στόχος η αύξηση των ανυπότακτων, οι χιλιάδες εκκρεμούσες υποθέσεις, η ριζοσπαστικοποίηση της ανυποταξίας.

ενώ οι πολιτικοί αρνητές έχουν από καιρό διασπαστεί (σε «αντιρρησίες συνείδησης» και «ολικούς αρνητές») πάνω στο ζήτημα της εναλλακτικής κοινωνικής θητείας

Μέχρι πρότινος οι αντιρρησίες συνείδησης δεν αρνούνταν την εθελοντική εναλλακτική θητεία. Σήμερα, μετά τη διάσπασή τους, το ένα μέρος τους αναγνωρίζει πως πρόκειται για «ένα δилημμα που τελειώσει» και προτάσσει την ανάπτυξη ενός μαζικού κινήματος ολικής άρνησης στράτευσης. Η εθελοντική εναλλακτική θητεία κρίνεται ανέφικτη από τους μέχρι πρότινος υποστηρικτές της και απορρίπτεται η νομοθετικά κατοχυρωμένη προσαυξημένη άοπλη ή εναλλακτική θητεία.

Οι προϋποθέσεις μιας εναλλακτι-

κής κοινωνικής υπηρεσίας που οι ίδιοι θέτουν είναι, εκ των πραγμάτων, δύσκολα αφομοιώσιμες από το κράτος: Θα συναινούσαν σε μια εναλλακτική κοινωνική υπηρεσία σε μη κρατικούς φορείς, έξω από κάθε στρατιωτικό σχεδιασμό, συμβατή με τις συνειδησιακές επιλογές του αντιρρησία, που δεν θα είναι στην πράξη ποινή ή καταναγκαστική ερ-

γασία, δεν θα υπόκειται σε επιτροπές ελέγχου συνείδησης, δεν θα απαιτούνται ειδικά προσόντα γι' αυτή, θα συνοδεύεται από παροχές, βοήθημα και ασφάλιση, θα έχει κοινωνική χαράκτηρα, δεν θα καταλαμβάνει θέσεις εργασίας, θα οργανώνεται με τη συνεργασία των αντιρρησιών, θα υπάρχει η δυνατότητα να εκτελείται πριν ή κατά το χρονικό διάστημα που καλείται κανείς για στρατιωτική θητεία, θα συνοδεύεται από παύση ποινικής δίωξης ή διοικητικής διάκρισης και αυτός που την εκτελεί θα θεωρείται πολίτης και θα υπόκειται σε πολιτικά δικαστήρια. Το νομοσχέδιο του Ιούνη του 1997 δεν εκπληρώνει ούτε έναν όρο από τους παραπάνω και κανένα νομοσχέδιο δεν θα τα κατέφερνε.

Είναι δικαιολογημένες οι επιφυλάξεις σχετικά με τον εναλλακτικό χαρακτήρα του λόγου που εκφέρεται, από την άλλη μεριά όμως, οι φορείς του, αν πράγματι δεν κάνουν υποχωρήσεις στους όρους που θέτουν για μία εναλλακτική κοινωνική υπηρεσία, δεν έχουν άλλο δρόμο από την απάλανση της στήριξη της ολικής άρνησης.

και σε γενικότερα ιδεολογικά ζητήματα

Είναι αλήθεια πως η αντίρρηση συνείδησης δεν σημαίνει κατανάγκη άρνηση της τυραννίας (θεσμισμένης ή όχι) σε όλο το φάσμα της καθημερινής ζωής. Μπορεί να αρνούνται κάποιοι τη στρατιωτική θητεία, να αντιπαλεύουν την ιεραρχία, την υποταγή και την καταπίεση σε έναν θεσμό, αλλά να την αποδέχονται αλλού. Ωστόσο, εφόσον ο στρατός συμπυκνώνεται ως φορέας σεξισμού, ρατσισμού, εθνικισμού, φασισμού, καταπίεσης, τότε, αρνούμενος κανείς τον στρατό, βρίσκεται ήδη στο δρόμο για μια συνολική αντίσταση στην κυριαρχία.

Παράλληλα, είναι αλήθεια πως ακόμα και οι αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες διακρίνονται από μερικότητα στην ανάλυση. Για παράδειγμα, δεν έχουν εκθέσει επαρκώς το πρόταγμα της άρνησης

στράτευσης από την προοπτική της απελευθέρωσης του χρόνου από τον έλεγχο του κεφαλαίου. (Ο στρα-

τός, δεν είναι ο κύριος θεσμός της κυριαρχίας. Άλλοι θεσμοί, μηχανισμοί και τεχνικές πολιτικής χειραγώγησης και καπιταλιστικής επιβολής είναι πιο σημαντικοί. Καθώς όμως, στην Ελλάδα του 1998, το έθνος-κράτος, και κατ' επέκταση ο στρατός του -σε συμβολικό καταρχήν επίπεδο-, αποκτούν έναν ιδιαίζοντα σπουδαίο ρόλο (ελληνοτουρκικά, Βαλκάνια, νοτιοανατολική Μεσόγειος, Μαύρη Θάλασσα, Κασπία και Καύκασος), η άρνηση στράτευσης είναι ένα σαφές χτύπημα στα σχέδια των αφεντικών, απεμπλοκή της ζωής μας από αυτά και απελευθέρωση χρόνου. Η άρνηση στράτευσης σήμερα είναι μία από τις τακτικές επιλογές του κινήματος της κοινωνικής απελευθέρωσης στην περιοχή του κόσμου που ζούμε.)

Ένα άλλο ζήτημα είναι αυτό της ιδεολογίας του ειρηνισμού και της μη βίας, που αρνείται να αναγνωρίσει την ποιοτική διαφοροποίηση της οργανωμένης και θεσμισμένης βίας.

Κοινωνικές ομάδες, αγωνιζόμενες για την ελευθερία, πραγματώνοντας την, αντιμετωπίζουν και επιλύουν το ζήτημα της χρήσης βίας, δημιουργώντας, καταρχήν, συνθήκες έκθεσής του και μη διαχωρισμού στο εσωτερικό τους, ενώ, όταν, αυτό δεν είναι εφικτό, κάθε υποκειμενική

στάση πρέπει να κρίνεται από το βαθμό στον οποίο ο φορέας της ανταποκρίνεται σε απαιτήσεις συνέπειας και ευθύνης αναφορικά με τις πράξεις του αλλά και με τον συλλογικό του περίγυρο. Ούτως ή άλλως, η κρισιμότητα του ζητήματος φανερώνεται μόλις θελήσουμε να εφαρμόσουμε την αντιεξουσιαστική αρχή της εναρμόνισης μέσων και σκοπών.

Εξάλλου η επικοινωνία μεταξύ των ολικών αρνητών είναι προβληματική, καθώς πέρα από μερικές συλλογικές εξαιρέσεις, ένας αριθμός από αυτούς παραμένει αδικτύωτος και εγκλωβισμένος στην ατομική του ζωή.

Υπάρχουν ορισμένα πρακτικά ερωτήματα που δεν είναι δυνατό να απαντηθούν από κανένα κείμενο: πώς τα γιώτα πέντε, οι ανυπότακτοι, οι αρνήσεις συμμετοχής στην παλλαϊκή άμυνα θα γίνουν ολική άρνηση; πώς φυγαδεύουμε αυτούς που διώκονται; πώς οργανώνουμε την αλληλεγγύη σε αρνητές που συλλαμβάνονται; πώς απαντάμε σε ενδεχόμενο θερμό επεισόδιο, σε ενδεχόμενη επιστράτευση, σε συμμετοχή του ελληνικού κράτους σε μεγάλης κλίμακας ιμπεριαλιστική επέμβαση ή και σε πόλεμο;

Τα ερωτήματα αυτά μπορούν να απαντηθούν μόνο από ένα κίνημα για τη συνολική και πολύμορφη άρνηση του στρατού.

B.E.